
Akbaba
«Benim nâçiz vücudum birgün elbet toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet pâyidar kalacaktır.»
K. ATATÜRK
29 Ekim
27 Mayıs
BÜLENT SEREN

Büyük Senesonu Çekilişinde
kazanmak için...
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız!

1 TALİHLİYE
6 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 daireli
APARTMANIN
TAMAMI

26 TALİHLİYE
26
APARTMAN
DAİRESİ

4 ADET
100.000
LİRA

15 ADET
5.000
LİRA

4 ADET
50.000
LİRA

75 ADET
1.000
LİRA

650 ADET
500 LİRA

1750 ADET
100 LİRA

7000 ADET
50 LİRA

9526 TALİHLİYE
3 MİLYON

Çekiliş tarihi:
30 Aralık

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 666

SAYI : 452 C. : 18 10 KASIM 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

Patlıcan, Kazık, Keramet!

BİZİM yerli fıkralarımızı pek severim. Hele Nasrettin Hoca fıkralarını... Bir tanesini bugünlerde sık sık hatırlıyorum:

Bir Ramazan akşamı, Hoca, bir zengin konağına iftara gitmiş. Baş yemek patlıcan çorbası. İkinci yemek, patlıcan kebabı. Üçüncü yemek, patlıcan dolması. Dördüncü yemek, patlıcan kızartması...

Gık diyen Hoca, hizmetçiye seslenmiş:

— Aman evlâdım, patlıcansız bir su!..

Gazetelerimiz de bu patlıcan sofrasına döndü artık: Haber mi? Yassıada!.. Makale mi? Yassıada!.. Fıkra mı? Yassıada!.. Fotoğraf mı? Yassıada!.. Karikatür mü? Yassıada!..

İnsanın Hoca merhum gibi müvezzie yalvaracağı geliyor:

— Aman evlâdım, Yassıadasız bir gazete!..

ÜNİVERSİTELERİMİZİN öğretim kadrosundan 147 profesör, doçent ve asistanın bir kalemde çizilivermesi, okur yazar olmıyanları bile üzdü. Eeee, ne de olsa «Bana bir kelime öğretenin köleşiyim» diyen büyükler soyundanız. Ama, acı bir inat ile hâlâ direten genç öfkeliler var:

— Yaptık, oldu, diyorlar...

Yine aklıma bir fıkra geliyor, bir bektaşi fıkrası:

— Erenler, demişler, abdetsiz namaz olur mu?

Baba Erenler iyimser iyimser gülmüş:

— Vallâhi, ben kıldım, oldu!..

YİNE bugünlerde dilimden düşmeyen bir fıkra var. Anlatayım: Kimbilir hangi çağda, asılma cezasından da ağır bir ceza varmış: Kazıklanma... Sakın, çarşıda, pazarda alıştığımız kazıklanmalardan sanmayınız bunu... Tüyler ürpertici şey!

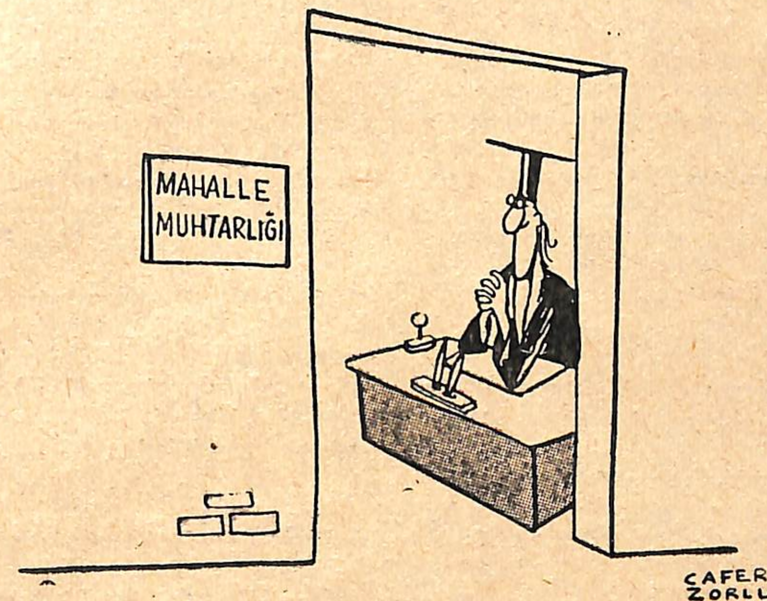
Bu cezaya çarpılan bir suçlu, kendisi önde, kazıkçıbaşı arkada, meydana gelmiş... Yerde, boy boy kazıklar çakılı... Bunlardan bir tanesini seçmek hakkı artık suçluya bağışlanıyor... Başlamış birer birer kazıkları yoklamaya...

Nihayet sabrı tükenen kazıkçıbaşı:

— Eeeee, demiş, yeter artık, seç birini de olsun, bitsin!

Suçlu, sesi ölüm ürpertisi içinde:

— Yook, demiş, müsaade et ağam, biraz daha inceleyim... Buna kazıktan kazığa ömür derler!

«147 öğretim üyesi Üniversiteden çıkarıldı.»

Muhtariyet:

BİR DE keramet fıkrası vardır, pek hoşuma gider:

Efendim, ermişlerden biri, dağ başında bir kulübe çatmış, ne yer, ne içer belirsiz, gelen geçen yolculara keramet gösterirmiş.

Kasabada terlik satan bir kavaf, velinin şöhretini duyup merak eder ve bir gün tezgâhı çırağına emanetle dağa çıkar. Öper elini evliyanın ve:

— Pirim, der, keramet gösterirmişsiniz diye duydum, merak oldu, bir keramet de bu fakire gösterir misiniz?...

Erenler, içi su gibi ışıl, çocuk gözlerle gülümseyerek:

— Baş üzre, der, aç şu mendilini..

Terlikçi, boynundaki kırmızı benekli mendili açar.

— Dört ucunu bir araya getirip düğümle... Tamam... Tak şu ağacın dalına!

Sonra kalkar, kovadan bir maşrapa su alır, mendile doldurur...

Hayret!.. Mendilden yere bir damla su damlamamaktadır!

Terlikçi, pîrin ellerine kapanıp niyaz eder:

— Ne olur, bir zahmet edip benimle şehre iner misiniz?..

— Hay hay...

Daldan, içi su dolu mendili alıp parmağına takar, kasabaya, terlikçinin dükkânına gelirler.

Bu aralık, kırıla döküle, ipek yaşmaklı, kadife feraceli bir yosma girer içeri:

— Toz pembe, atlas bir terlik istiyorum...

Terlikçi, velinin parmağındaki içi su dolu mendili alıp tavana asar ve:

— Erenler, der, şu terliği hanımın ayağına giydiriverir misiniz?..

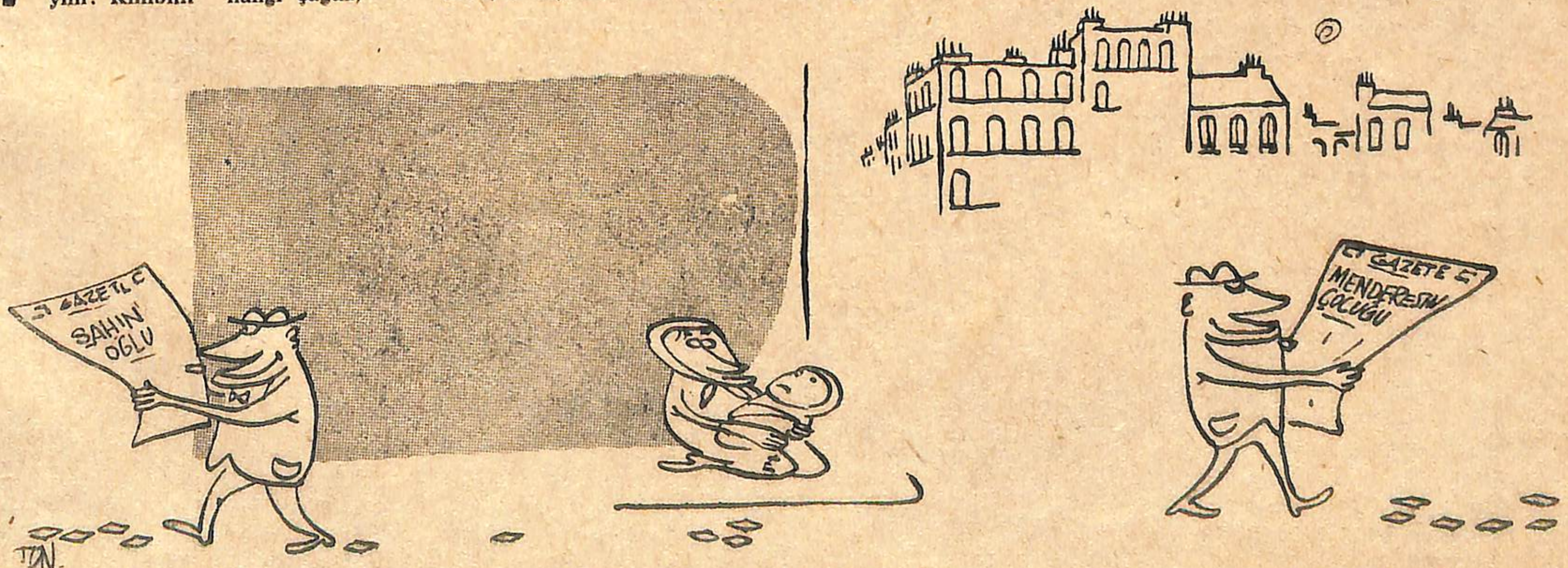
Kadın, feracesinin eteğini işveyle kaldırır, ayağını pîre uzatır. Uzatır ama, tavandaki mendilden de, su, şıp, şıp damlamaya başlar!

O zaman terlikçi, yüzündeki gülümsemeyi edeple saklamaya çalışarak:

— Pirim, der, dağ başında keramet göstermek kolaydır. Hüner, burada yüreğini bozmadan suyu mendilde tutabilmektedir!...

Ben bu kıssadan hisse çıkarmıyacağım... Onu okurlarım düşünsünler!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bebek dâvası!

Sevgili okuyucularım,

Dün gece, 100. yılını kutlayan Basın'ın Bulvar Palastaki suaresine uğradık...

«İhtilâl Ankarası» ilk defa toplum halindeydi...

Henüz etekler kısaydı, gece kapları tavşandan (bildiğimiz tavşan), elbiseler Paris «grifini» taşımıyordu. Henüz eşler de, eşlerin burnunun dibinde...

Eski devirden kalma birkaç kişinin yüzünde (aralarında ben de vardım) tufanda Nuhun gemisine tırmanmış yaratıkların ifadesi vardı. O ifadeyi gözünüzün önüne getirin sevgili okuyucularım.

İşin bir kısmı

Gâfil Şekspir dermiş ki, sevgili okuyucularım: «Bir sır, iki kişinin arasında kalabilir... Evet kalabilir... Ancak birinden biri ölürse!...»

Şekspir M. B. K. yi tanısaydı, bir sırrın, değil iki, 32 kişinin çemberinden taşmayacağını görürdü.

Bir gün uyandık ki...

İktidar, «iktidar dışı» edilmiş...

Bir gün uyandık ki...

On bakan, bakanlık dışı edilmiş!

Bir gün uyandık ki...

6000 subay «ordu dışı» edilmiş...

Bir gün uyandık ki...

85 profesör «üniversite dışı» edilmiş...

Bir gün uyandık ki......

....

Amma çok uyanıyoruz ha! Bütün bu olaylar, önceden ne sızıntı verdi, ne sezinti, ne söylenti... Biz yaptığını ve yapmadığını davul çala çala yapan ve yapmıyanlara o kadar alışığız ki... Bu sükûtiliği yadırgıyoruz. Başka şeyleri de yadırgıyoruz ya!...

İşin iftihar kısmı

Bu son «dışı edilmenin» bir göğüs kabartıcı tarafı var. Demek bizde, kovulmak için bile yetişmiş olsalar, yetişmiş insanların sayısı bu kadar kabarık... Bir de cahiliz diye üzülür dururuz...

Diyanet İşleri Reisinin başına gelenler:

Şimdi size sevgili okuyucularım iki 29 Ekim hikâyesi anlatacağım. İkisi de gerçek. Birine güleceksiniz, birine gözleriniz buğulanacak.

Herkes «Paşanın» elini sıkmak için kuyruğa girmişti. İsmi çağırılınca tıpış tıpış el sıkmağa gidiyordu.

Gelenler arasında bir zat vardı ki hiçbir kuyruğa katılamıyor, melûl melûl dolaşıyordu.

Başında sarık, sırtında cübbe vardı: Diyanet İşleri Reisiydi kendisi.

Meğerse protokolda yeri yokmuş! Hahambaşının yeri vardı o meşhur protokolda, patriğin vardı, onun yoktu işte!

Bir aklı başında kişi işe vaziyet etti ve Diyanet İşleri Reisi tebriklerini sunabildi. Bu biiir!...

0036 numaralı kırmızı plâkalı arabasiyle hipodromun kapısından girmişti. Şeref tribününe doğru yöneldi. Geri çevirdiler. Başka bir tribüne doğru gitti. Almadılar! Ağaçların altında biraz dolaştıktan sonra evine döndü.

Akıl başında biri (protokoldan değil, ordudan) vaziyeti görmüştü. Aklı başında birini buldu (protokoldan değil, vilâyetten) ve hemen bir cip saldılar Diyanet İşleri Reisinin peşine. Adamı geri getirip şeref tribününe oturttular! Bu iki!...

Şu zartzurtlu reform'lar, hafiften hafiften protokola değse fena olmıyacak hani...

10 sene sonra:

Tören esnasında Cemal Gürsel jestlerin en tabi ve en yakışıklısını yaptı...

Erkân arasında ufak tefek, kor gözlü bir zat oturuyordu. Yanında karısı vardı. Devlet Başkanı Cemal Gürsel yerinden rahat rahat, heybetli heybetli kalktı, kor gözlü zatın bulunduğu yere yaklaştı, bir şeyler söyledi, onu yerinden kaldırdı, şeref tribününün hükûmet üyelerine mahsus yerine götürdü ve kendi koltuğuna oturttu. Kendi koltuğuna oturttuğu zat İsmet İnönüydü.

Cefakeş yaşlı kumandan, on sene sonra, tekrar şerefli hizmetler yapmış bir kimsenin göreceği muameleyi görüyordu.

Böyle jestlere susamış, ve hoyrat ellerde yaralanmış halk sonsuz bir haz duydu!

Çok yaralandık hoyrat ellerinde sevgili okuyucularım, çooook!...

Sonra iki paşa şeref salonuna çekildiler. Vekiller bir türlü hipodromdan ayrılamıyorlar ve şeref tribününün aşağıdaki holünde dizilmişler bekleşiyorlardı. Bir subay hallerine acıdı:

— «Paşaların şohbeti uzun sürebilir» dedi... Ve hükûmet üyeleri dağıldılar.

İşte sevgili okuyucularım 29 Ekimin en güzel hikâyesi...

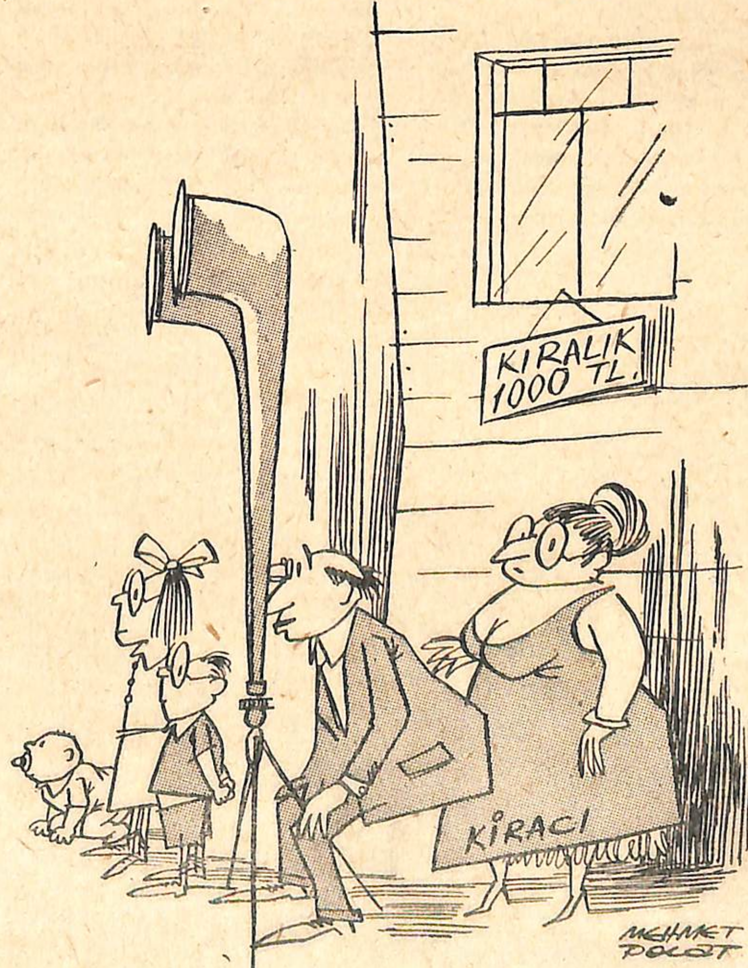
Şimdilik hoşça kalın!

Görmeme hastalığı:

Kasılmamış bir Devlet Başkanı, kendine ayrılan yerde viski yudumluyordu. Arkasında, birbirlerine kenetli, fişek gibi Millî Birlik Komitesinin üyeleri nöbet bekliyorlardı.

Cemâl Paşa mütevekkil mütevekkil kendisine Yassıada'dan bahsedilmesini dinliyordu.

Kira Kanunu çıkıyor. (Gazeteler)

Dört gözle bekliyenler...

Neden acaba, en olmıyacak yerlerde mühim kişilere hep ağır mevzulardan dem vurulur?

Onların herkesten fazla, kafa dinlendirmek için «hafife» ihtiyaçları olduğu düşünülmez!

Paşa memnundu bu gece: 29 Ekimde, köylüye özel bir tribün hazırlatmıştı. Bizim hoyrat çevrede az rastlanan ince bir tarafı vardı. Gençliğindenberi içinde bazı düğümler taşıyordu. Onların çözümüne gidiyordu:

«— Biz köye gideriz, köylü nesi varsa önümüze döker. Köylü şehre gelir, yüzüne bile bakmayız. Biz de büyüğün küçüğü görmeme hastalığı vardır. Bu köylü tribününü çok samimî bir hisle istiyorum. Yapmacık falan yok işin içinde.»

Böyle sözlere, ve böyle samimiyete alışık değildik!...

Vallahi billâhi!

Salonun bir tarafında ufak bir miting vardı. İrileşmiş, kırlaşmış, teni kızıllaşmış bir Bölükbaşı konuşuyordu:

«— 48 yaşındayım... Bana gerici diyorlar... Vallahi billâhi gerici değilim... Ben? Ben? Ben? Kadınları alayım, ayağı bağlı tavuklar gibi kümese atayım... Benim buna formasyonum müsait değil. 48 yaşındayım (anladık üstat)... Ben Avrupada müsbet ilimler tahsili yaptım (bak sen!) Ama bizim memlekette, bir insanı yıpratmak için muayyen bir kaç damga vardır. İlle onlardan birini vururlar... Bana da gerici diyorlar! Ben 48 yaşındayım. Zindanlara girdim!.. Zindandan çıktım! (Bir şarkı vardır: «Selâm da söyle Ahmedime... Beşbini on bin yapsın da... Çıkarsın beni zindandan, zin-dan-dan»)!

Bölükbaşının karşısında, sevimli, sabırlı, yakışıklı Millî Birlik üyesi Sezai Okan gülümsiyerek dinliyordu.

Bölükbaşı neyin propagandasını, neyin müdafaasını yapıyordu acaba?

C.H.P. terazide!

Halk Partisini Turan Fevzioğluyla Kemal Satır temsil ediyorlardı. Halk Partisinin son zamanlarda taktikası yerinde: Her yerde hazır, fakat nâzır değil! Ağır zamanlarda tüy kadar hafif!

Bu taktika İnönü'nün dehasının en büyük tezahürü:

Tarihle, şöhretle, mevkiyle, tecrübeyle ağırlaşmış, şahsiyetini ortaya atıp, politik terazide dengesizlik yaratmıyor.

En güzel söz!

Millî Birlik Komitesinin en sempatik üyelerinden biri Cemal Madanoğlu, suareye sivil olarak gelmişti. Komite üyelerinin çoğu gibi fişek vücutluydu ve tek tük altın dişliydi...

Suare boyunca problemler halletti. Onda Cemâl Paşanın deryadil hoşgörürlüğü yok. Aman herşeyi ne kadar ciddiye alıyor, ne kadar

ciddiye alıyor!.. Çocuksu bir bakışı var. Belli ki hayatında kimseye en ufak bir kötülükte bulunmamış. Yılmadan aynı cümleyi tekrarlıyor:

«— Aman bir an evvel idareyi bırakıp işlerimizin başına dönelim».

O akşamın en güzel sözlerinden birini o söyledi:

«— Biz ihtilâl için teşkilâtlandık. Hükûmet etmek için değil. İhtilâli de mecbur olduk ta yaptık.

Basın suaresinde Albay Türkeş yoktu!..

Sihirli adam!

Biraz daha hafif mevzulara geçelim sevgili okuyucularım. Suarede düzgün hatlı, yeni bir müsteşar vardı: Eskiden valilik yapmışmış... Valiliği esnasında başına gelmeyen kalmamış. Çapkın bir maiyet memuru kendisine eğlence yerlerinde Vali süsü verirmiş, ismi, Bedrettin mi Tacettin mi, adı tintinli bir memur! Bir gün zevk dağıtan dört beş hanım birden: «Şu Valiyi bir de evinde ziyaret edelim» demişler ve Vali konağına gitmişler. Hakikî Vali ziyaretin kendisine olmadığını, sahte Valiye olduğunu ispat için bir hayli güçlük çekmiş...

Sempatik yeni müsteşarın biriyle dikkat çekici bir konuşmasına şahit oldum:

«— Aman bana ne çektirdiler ne çektirdiler! (Demokratlardan bahsediyordu)».

Karşısındaki, büyük bir inançla cevap verdi:

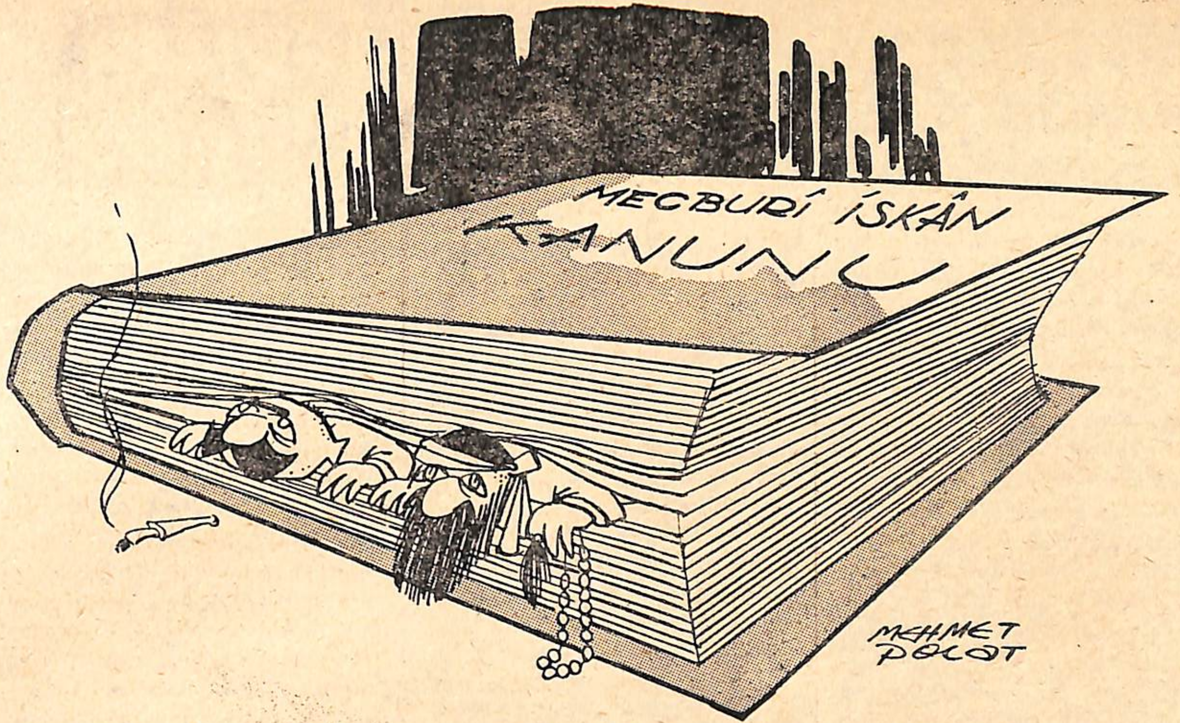
«— Sizde ne sihir var ki, beyefendi son anlara kadar onların adamı kalabildiniz... Onlar sizi kendi adamları sandılar...»

Sihir bu... ismi üstünde... münakaşası yapılmaz ki...

Gürsel Paşa suareyi terketmişti. Millî Birlik Komitesinin üyeleri Paşa gittikten sonra biraz sağa sola dağıldılar, pavyona çıkıp indiler. Herkes onların etraflarında pervaneydi. Onlar mütevazi sıkılgan ve gülümserdiler...

Gelecek haftaya kadar hoşça kalın sevgili okuyucularım!

Nimet ARZIK

Sıkışanlar!

Birler, beşler, yüzler!

Büyük Millet Meclisi'ni bezik salonuna çeviren Yassıada sâkinleri arasında bâzılarına karşı özel sevgim vardı. Bunlardan biri Tevfik İleri. Hani, pek severdim zât-ı muhteremi. Öyle de hevesliydi ki Millî Eğitim Bakanlığı koltuğuna... Koltuk boşalmasın, hemen ortaya çıkardı yırtıktan çıkar gibi:

— Ben yapıcıim!...

Bu zât-ı muhterem Millî Eğitim Bakanlığı koltuğuna ilk yerleştiği günlerde şöyle bir kelâm etmişti:

— Benim öyle birlerle, beşlerle işim yok. Benim işim yüzlerle...»

Yâni «muzır» saydığı öğretmenleri temizliyecek... Ama öyle bir, beş değil, yüzlercesini temizliyecek!...

Temizlemedi mi? Temizledi. Elhak, iyi temizledi!... Nerdeyse memleketi tüm temizliyecekti, ama felek yâr olmadı Tefo'ya. Kendisi temizleniverdi Yassıada'ya.

Hem de tam istediği gibi: Birlerle, beşlerle değil... Beş yüzlerle!... Tanrım!... Ne büyüksün!

Önsezi!

Köprülü hoca 1957 de D. P. den istifa etti.

Köprülü hoca Amerika'ya gitti.

Köprülü hoca Amerika'dan döndü.

Köprülü hoca sustu.

Köprülü hoca C.H.P. lilere yanaştı.

Köprülü hoca CHP milletvekilleriyle Anadolu gezisine çıktı.

Köprülü hoca CHP ye girmeden CHP li kesildi.

Köprülü hoca......

Derken evrim patladı!

Derken D.P. yıkıldı.

Derken Köprülü hoca tevkif edil-

İnsan şu olaylar zincirini gözden geçirince, ister istemez şöyle diyor: Demek ki Köprülü hocanın yüreğine sızı düşmüşmüş!...

Acaba bu gezinin sonunun Yassıada'ya çıkacağını biliyor muydu Köprülü hoca?

Bunu ancak Yüksek Adalet Divanı bilir.

6/7 Eylûl rezaletinden sonra Menderes:

— Aman hocam, demiş, idare et! Menderes kendisine böylesine önem versin de Köprülü hoca kollarını kavuşturup dursun ha? Hemen Meclis kürsüsüne çıkmış ve:

— Vallahi de billâhi de komünistler yaptı bu işi. İki gözüm kör olsun ki komünistler yaptı. Namussuzum ki komünistler yaptı.

Diye sıkı bir nutuk geçmiş.

Ne dersiniz, acaba 6 - 7 Eylûl sanığı Bayarlar, Menderesler, Zorlular, ayrıca komünistlikten de mi sanık?...

Gebeler

Suzan Sözen diyeceklerini dedi, bitirdi. Şimdi sıra Ayhan Aydan'da...

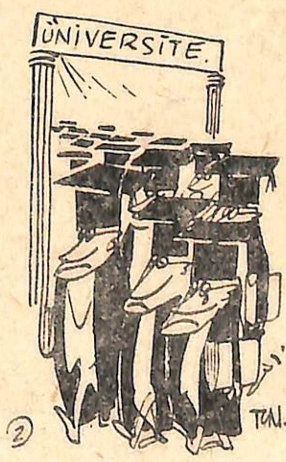
Ayhan Aydan:

— 1953 de Adnan Menderes'ten gebe kaldım. 1954 de yine Adnan Menderes'ten gebe kaldım. 1954 sonlarına doğru üçüncü defa Adnan Menderes'ten gebe kaldım, diyor.

Hay maşallah... Bu ne cür'et hanımefendi!... Bu ne bolluk, bu ne bereket!... Hani, az daha sıksanız kendinizi, tek başınıza yepyeni bir V.C. ocağı açabilirdiniz.

Fakat ne yazık ki gebelik rekoru sizde değil hamfendi. Adnan Menderes'ten o kadar çok gebe kalan var ki!... Yooo, kadın değil bunlar. Başbakan metresi olmaktan şeref duyan kibar hanımlara sözümüz yok. Adnan Menderes'ten gebe kalanlar, Meclis sıralarını doldurup yıllarca Adnan Menderesin tefiyle oynayanlardır hamfendi. Gebelik rekoru maalesef onlarda!...

Affedilenler!...

Bu Köpek Başka Köpek

ADNAN Veli

TATAVLA'lı Cemil, apartmanın kapısını çaldı, bekledi. Açan olmadı. Elindeki sepeti yere bırakıp bir daha çaldı. Aradan kısa bir zaman geçti. İçeriden, kapıya doğru yaklaşan bir terlik sesi duyuldu. Kapı hafifçe aralandı. Hizmetçiydi. Adamı yukarıdan aşağıya kadar süzdükten sonra:

— Ne istiyorsunuz?... dedi...

— Hayati bey evde mi?...

— Evde... Ama misafiri var...

— Sen hele biraz çağır beyi...

Kadın içeri girdi. Cemil bekledi. Ama epice bekledi. Neden sonra Hayati bey, lâcivert şanjanlı rop dö şambr'ı ile göründü:

— Buyurun... Beni mi istediniz?...

— Beyim, sizi rahatsız ettiğim için kusura bakma... İskender beyin çok çok selâmları var... Zatınıza bir emanet yolladı da...

— Aleykümüsselâm... İskender bey mi yolladı?... Ne yolladı?...

— Çok nadide cinsten bir köpek yolladı beyim...

— Köpek mi?... Ben köpeği ne yapacağım?...

— Beslesin diye yolladı beyim.

— Nerede besliyeyim köpeği?...

— Ev köpeğidir getirdiğim... Evin içinde beslenir...

— Yok canım... Ben evde köpek möpek besliyemem... Evin içini birbirine katar. Ortalığı kirletir...

— Hayır beyim. Bu köpek, sizin bildiğiniz köpeklerden değil... Sonra İskender beyi kızdırmaya da gelmez... Emniyet âmirlerinin içinde en tersi odur. Bir defa kafası kızdı mı babasını gözü görmez. İyisi mi sen beni dinle de gel şu köpeği al...

— Allah Allah... İnsana zorla köpek satılır mı be yahu?... Ben evde köpek besliyemem...

— Besliyemem olmaz beyim... Sen bunu alacaksın. Hiç çaresi yok bunun... Emniyet âmirinin dediği dediktir. Bakarsın, başına başka taraftan bir iş açılır...

— Hey Yarabbi çattık belâya... İnsana zorla köpek satıldığını yeni duyuyorum...

— Ama bu köpek, senin bildiğin köpeklerden değil beyim...

— Değil olur mu a canım?... Ben bu yaşa gelinceye kadar ne köpekler gördüm, biliyor musun sen?...

— Orasını bilmem ama, bu köpeğin sülâlesini sana bir sayacak olsam vallahi ağzın açık kalır...

— Köpeğin sülâlesi neymiş bakalım?...

— Hah, işte orasını anlatayım... Efendim ,bu köpeğin büyük babasının adı Almahcum'dur. Esas Suudî Arabistan kıralının sarayından yetişmiştir. Suudî Arabistan kıralı Hindistan'a gittiği vakit köpeği de beraberinde götürmüş. Hindistan Padişahının çok âsarı âtika bir dişi köpeği varmış. Onun da adı Nevcivan'mış... Almahcum'la Nevcivan birleşince bir yavru dünyaya getirmişler. Onun adına da Talmakun demişler. Bu Talmakun erkekmiş. Hindistan padişahı o günlerde Pakistan padişahını ziyarete gitmiş. Bakmış ki Pakistan padişahının da çok âsarı âtika bir köpeği var. Adı da Peşmekân'mış... Amman, demiş, şu senin hayvanı, benim hayvanla bir çiftleştirelim demiş. Çiftleştirmişler. Talmakun'la Peşmekân birleşince işte şu sepetteki hayvan dünyaya gelmiş. Bunun da adı Simüzer olmuş. Pakistan padişahı sonradan bunu Pakistan'ın emniyet âmiri İdrakî diyerekten bir adama hediye etmiş. İdrakî de bu hayvanı tutmuş, bizim emniyet âmiri İskender beye hediye olarak göndermiş. İskender bey Simüzer adını beğenmemiş de bunu türkçeye çevirmiş, yani Semizer demiş... İşte o meşhur Semizer şu sepette mışıl mışıl uyuyor. Gelgelelim emniyet âmiri İskender beye şu günlerde biraz para lâzım olduğu için hayvanı satmaya mecbur kaldı.

— Peki kaça satıyor bunu?...

— Helâlinden beş bin kâğıda verecek...

— Beş bin mi dedin?...

— Beş bin ya... Sudan ucuz namussuzum...

— Allah Allah... Aklım ermedi benim bu işe... Beş bin liraya köpek olur mu be yahu?...

— Böyle köpek olursa vallahi beş bin değil, on beş bin de eder. Gelgelelim, İskender beyin biraz paraya ihtiyacı oldu da...

— Öyleyse bu iş bana gelmez...

— Hayati abi, sen bu işi uzatıyorsun... Mesele büyümeden gel sen şu köpeği al... Eğer ki almıyacak olursan mesele uzayacak... Polis vazife ve selâhiyet kanunu falan diyerekten sen bu işin altından üç ayda çıkamazsın... Çünkü İskender bey senin için « o zaten karaborsadan geçinir» gibilerden bazı lâflar etmişti de...

Sepeti açıp, içinden köpeği çıkardı. Hayvanın bir kulağı adamakıllı uyuz olmuştu. Bir gözü de sulanmış akıyordu. Cemil:

— Bak bir şey daha söyliyeyim, dedi. Bu hayvan çok uğurlu, çok bereketli bir hayvandır, İskender beye de uğur getirdi...

— Nasıl getirdi?...

— İskender bey bunu ilk siftah Vatan Cephesine yazdıraraktan hükûmattan 1000 lira duhuliye almıştı. Ondan sonracığıma, Emniyet âmiri bu köpeği, memleketteki öbür zenginlerin köpekleriyle çiftleştirip dünya kadar para kazanırdı. Bütün ekâbir hanımlarının köpekleri daha şimdiden sıra bekliyor. Hepsi kuyruğa girdiler. Sen bu köpeği aldın mıydı, parayı da sen kazanacaksın...

Hayati bey sıkılmaya başlamıştı.

— Ben köpek alamam kardeşim, dedi...

— Alacaksın arkadaşım...

— Alamam...

— Alamazsan, üst tarafına karışmam. İskender bey «onun anasının iflâhını keserim» dedi...

— Kesse de para olmayınca nasıl alayım hayvanı?...

— Sen beni dinle de al...

— Para yok diyorum sana...

— Bulursun...

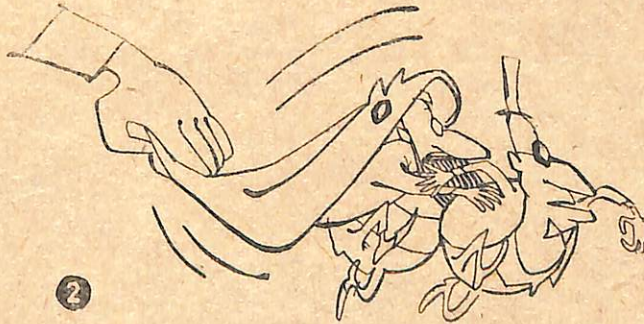
— Bulamam... Hem bulsam bile, nasıl istifade edeceğim köpekten?...

— İlâhi Hayati abi, şu söylediğin lâfa bak bir kere... Eğerki sen şu Celâl Bayar'ın demokrasisinde şu köpeği kullanacak bir yer bulamazsan, bu hayvanı dünyada başka hiç bir yerde kullanamazsın... İşte o kadar söylüyorum sana...

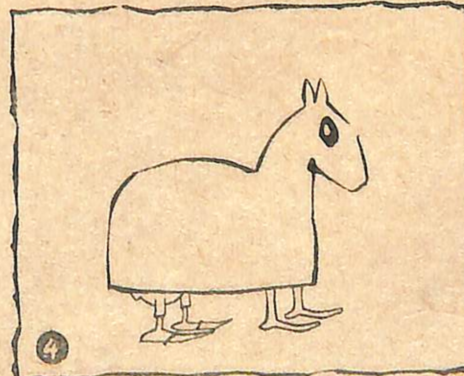
Köpeği kapıdan içeri bırakıverdi! Hayvan da topallıya topallıya yatak odasına doğru yürüdü.

※

YAZISIZ!

Değişen kim?

Yıl 1950 .

Bir adam kürsüye çıktı:

— Kahrolsun Celâl Bayar, diye bağırdı.

Ne yaptık, biliyor musunuz? Bilirsiniz, bilirsiniz...

Yıl 1960.

Bir adam kürsüye çıksa:

— Yaşasın Celâl Bayar, diye bağırsa...

Ne yaparız, biliyor musunuz? Bilirsiniz, bilirsiniz...

Ya biz çok safız, ya da bu politikacılar ithal malı.

Robespier kürsüye çıkar, konuşur, konuşur, konuşur.

— Yaşasın Robespier! Kahrolsun Danton! diye bağrışır halk.

Az sonra Danton kürsüye çıkar, konuşur, konuşur, konuşur.

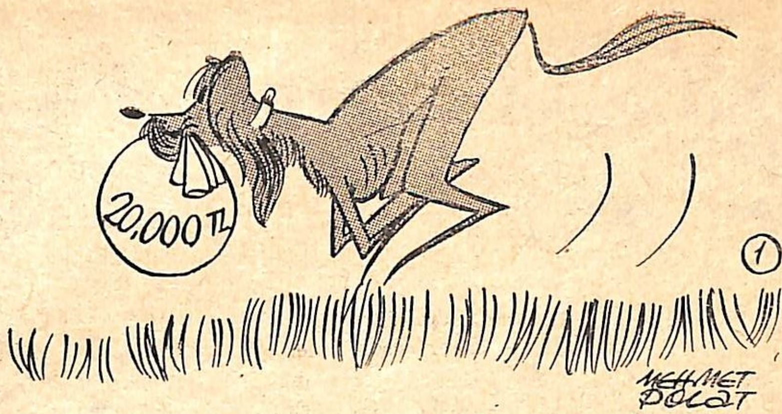
— Yaşasın Danton! Kahrolsun Robespier! diye bağrışır halk.

Sonra Marat çıkar kürsüye...

— Yaşasın Marat! Kahrolsun......

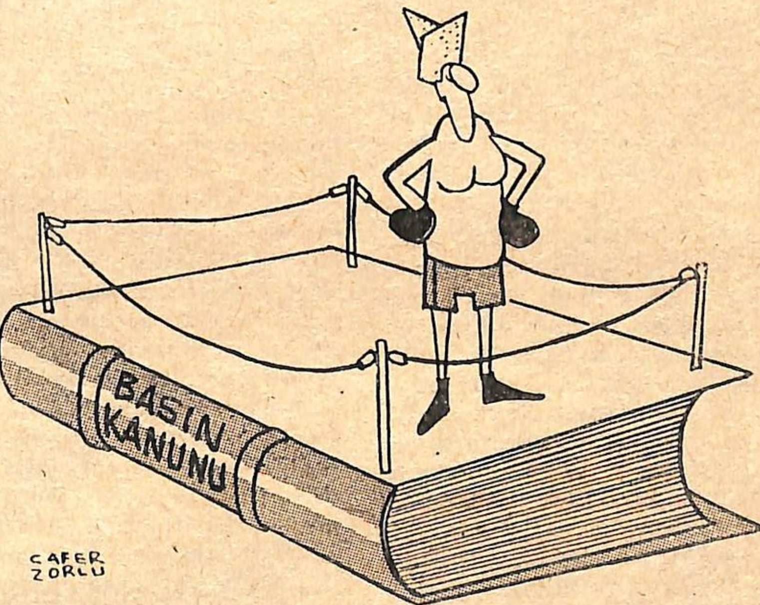
Sonra?

Ey halk! Sen, ey yaşlı çocuk!

Bastı'nin marifetleri...

Yeni Basın Kanunu hazırlandı. (Gazeteler)

YAZISIZ

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Yassıadaya devam

BAŞKANLA, 6 - 7 Eylûl dâvası tanıklarından birisi arasında şu konuşma geçti:

— Adınız?

— İbrahim.

— Soyadınız?

— Oğuz.

— Ne iş yaparsınız?

— İstanbul Bölgesi, Millî Emniyet Başmüfettişiyim.

— Olay sırasındaki göreviniz neydi?

— Gene ayni görevdeydim.

— Bildiklerinizi anlatınız.

Ve tanık anlatmaya başlıyor: «— Oktay Engin'le Gümülcüne'den kaçıp geldikten sonra tanıştık. Hattâ akşamları, oturur, Yunanistandan getirdiği rakıları içerdik.»

Başkan müdahale ediyor:

— Bırak şimdi rakıyı makıyı da, sen olayı anlat.

Tanık anlatıyor:

— İşte böyle bir akşam, bana Atatürk'ün evine bombayı kendisinin attığını itiraf etti.

— Pekiy, tahkikat yaptın mı?

— Hayır.

— Neden yapmadın, senin görevin bu değil midir?

— ....

— Tahsilin ne senin?

— Orta okul yedinci sınıf.

— Bak, epeyi de tahsilin varmış!

Sayın Salim Başol pek doğru söylüyor. Cumhurbaşkanı olmak için, rüştiye tahsilinin kâfi geldiği bir memlekette, İstanbul Bölgesi Millî Emniyet Başmüfettişliğine, yedi yıllık öğrenim, yeter de artar bile!

BİR başka tanıkla, Başkan arasında şu konuşma geçiyor:

— Adınız?

— Aziz.

— Ne iş yaparsınız?

— Serbest gazeteciyim.

Hımm... Buraya bir nokta koyalım. Bu Aziz Ozan'ın tanıklığı galiba pek makbule geçmiyecek. Durum onu gösteriyor. Daha işin başında yanlış beyanda bulunmaya başladı.

Baksanıza, D. P. devrinde «serbest gazeteciymiş!»

SİZE Adnan Menderes'in ilk günden bugüne, duruşmalar boyunca davranışlarının bir özetini yapayım.

İlk oturumda: «— Çok muhterem Yüksek Soruşturma Kurulu», «Çok muhterem Reis beyefendi hazretleri».

İkinci gün: «Muhterem Reis beyefendi hazretleri».

Üçüncü gün: «Muhterem Reis beyefendi» diyordu.

Taleplerinde de sırayda şu kelimeleri kullandı: «İstirham ederim», «Rica ederim», «İsterim».

Bazı gazeteci arkadaşlar Menderes'in bu haline bakıp, gazetelerinde «gittikçe düzeliyor» diye yazıyorlar. Yanlış bir teşhis. Kanaatimizce; gittikçe «bozuluyor»!

ÜNİVERSİTEDEKİ tasfiyeyi evlere şenlik hep biliyorsunuz. Ordudaki gençleştirme hareketinden sonra bu, ikinci önemli ameliyat.

Sevgili arkadaşım Muzaffer Özdağ, daha geçenlerde Babıâli'den de geçeceğiz demişti. Onun, üzerinde gerektiği gibi durulmayan bu sözünün mânasını şimdi anlıyorum.

Evet evet, hareketin plânını isterseniz şuracıkta ben size çizivereyim: Davutpaşa'dan yola çıkıldı. Beyazıt'ta Üniversite'ye şöyle bir uğrandı. Ordan da Cağaloğlu'na yâni Babıâli'ye doğru harekete karar verildi. Zaten, izlenmesi gereken yol da bu!

Gazete okuyamadıkları için, morallerinin bozulduğundan yakınan irili ufaklı Demokratların arzuları, yerine getirilmiş. Bütün gazeteleri, akşamdan sabaha, sabahtan akşama büyük istifadeyle okuyorlarmış.

Sabahleyin traş olurken gazetelere göz gezdiren Menderes, bir gazetenin başlığını görür görmez, katlayıp nöbetçi subaya uzatmış:

— Teğmen bey demiş, bunu, lütfen şu dolabın üstüne, en arkaya atınız!

Adnan beyin basın hakkındaki düşüncelerinde bir değişiklik için, vaktin henüz erken olduğu anlaşılıyor.

Altı ay önce, ilgililere gazetecileri işaret edip:

— Bunları içeriye atın.

Diye emir veren Menderes'in, bugün sevmediği gazeteleri katlayıp dolaba attırmasını bu bakımdan hoş görüyoruz!

Pireloğ

OKTAY VEREL

Panama bandıralı gemi, sislerin arasından süzülerek İstanbul limanına demir atınca, acente ile birlikte gelen gazeteciler, vapurun sarkıtılan merdivenlerinden hızla yukarı çıktılar..

Malûm a, gazetecilik biraz da baht işidir.. Umulmadık yerlerden, umulmadık haberler çıkabilir.. Belki de Amerika'dan gelen bu vapurda halkı ilgilendirecek bir zıpır Amerikalı, limana metelik bırakmıyacak bir turist grupu, tanınmış bir artistle ayni banyoda yıkanmış biri çıkabilirdi!.

Gazeteler, vatandaşları böyle önemli konularda aydınlatabilmek için birbirleriyle âdeta yarışırlardı! Gazete dedin mi merak uyandırmalıydı herşeyden önce!. Sütunlar için fikir «istim» gibiydi, arkadan gelse de olurdu!.

Deniz muhabirleri, o gün başka bir gemi falan gelmediğinden, acente motörüne atlayarak soluğu Panama bandıralı bu vapurda almışlardı işte..

Gemiye adım atar atmaz, şöyle dişe dokunur bir yolcu olup olmadığını anlamak için hemen kaptanın kamarasına damladılar..

İçlerinden biri «gazeteci» olduklarını söyleyince, kaptan başını salladı. Koku alan cinsten bir adamdı bu.

Genizden gelen bir sesle:

— «Anladım..» dedi. «Meşhur Türk heyetini karşılamağa geldiniz herhalde.. Onları Havay adalarından getiriyorum! Çok neş'eli kimseler.. Buyrun, sizleri yanlarına götüreyim..»

Gazeteciler biraz şaşırmışlardı.. Demek vapurda bir Türk hey'eti vardı? Bunu bilmediklerini söylemek gazetecilik onurunu zedeliyeceğinden, hiç ses çıkarmamayı tercih ettiler.

Horoz ibiği burunlu genç bir muhabir hafifçe sırıtarak:

— «Tamam!» dedi. «Biz de kendileriyle konuşmak için gelmiştik zaten!»

İyi atmıştı doğrusu.. Arkadaşları bu sözleri tasdik ettiler.

Kaptan gençlerin sırtlarını okşadı:

— «Doğrusu ya, ben kendilerinin memleketinizde bu kadar tanınmış olduklarını bilmiyordum. Gerçi onlar Türkiye'de her istediklerini yaptırabilecek bir otoriteye sahip olduklarını söylüyorlar ama.. Neyse, buyrun gidelim.

Gazeteciler: «Bu gelen ne hey'eti?» diye sorabilmek için can attıkları halde, mesleki utangaçlıkları buna mâni oluyordu..

Şimdi lüks mevkiin dinlenme salonuna girmişlerdi. Kaptan, bir masanın etrafında oturmakta olan kerli ferli üç kişiye doğru ilerliyerek:

— «Memlekete dönüşünüzü haber alan uyanık gazetecilerinizi getirdim!.» dedi. «Umarım ki gemiden şikâyet etmezsiniz..»

Ve kendilerini onlarla başbaşa bırakarak dışarıya çıktı.

KAFALARDA ESEN KAVAK YELLERİ!

Bu üç adam, önce gelen gazetecileri şöyle bir tepeden tırnağa süzdüler.. Biraz tereddütteydiler galiba.. Nihayet içlerinden biri, sol tarafta oturan dazlak kafalı, Abdülhamit burunlu, Edward G. Robinson ağızlı olanı sordu:

— «Muhalefete mensup gazetelerden misiniz, yoksa muhterem ve asil hükûmetimizi destekleyen idealist gazetelerden mi?»

Hep birden cevap verdiler:

— «Elbette hükûmeti destekliyen gazetelerden!. Hem muhalif gazete kaldı mı şimdi?»

Bu cevap inceleme hey'eti mensuplarını pek memnun etmiş olmalı ki, etli yüzleri tatlı bir gülümseyişle aydınlandı.

En kıdemli gazeteci sordu:

— «Havay adalarından geliyormuşsunuz.. Buradan doğruca oraya mı gittiniz?»

— «Hayır.. Önce Paris'e gittik!. Orada üç ay kadar kaldık.. İncelemelerimizi yaptık. Sonra Londra ile Hamburg'a uğrayıp gereken araştırmaları tamamladık. Memleketin mübarek topraklarını terkettikten altı ay sonra Nis'e vardık. Kotdazür'de, yani Nis, Montekarlo ve Kan'daki incelemelerimiz tam dörtbuçuk ay sürdü.. Arkasından da Amerika'ya gittik..»

Hey'etin ikinci mensubu söz aldı:

— «Ama doğruca Birleşik Amerika'ya değil tabii.. Amerika hakkında bilgisi olmayan bir takım cahiller ve muhalifler çok defa bu konuda aldanırlar! Atlantiği geçtiğimiz Klayper uçağı, bizi ilk olarak Kanada'ya bıraktı.. Ah Boston! Ne güzel şehir o Boston! Burada hiç vakit kaybetmeden incelemelere başlayarak üstün gayretler sarfettik. Çalışırken Boston'un altını üstüne getirdiğimiz halde, etüdlerimizi ancak beş ayda bitirmeğe muvaffak olduk!. Ama ne etütlerdi bunlar bir bilseniz!.»

Üçüncüsü atıldı:

— «Kanada'dan iyi intibalarla ayrıldığımızı ayrıca belirtmek isteriz. Bilhassa gölleri ve tabii manzaraları pek enfes.. Kadınları da hâkezâ!. Şey, rica ederim son sözlerimi kaydetmeyin.. Nihayet hepimiz erkeğiz değil mi? He, he, he, heee!..» Birincisi devam etti:

— «Kanada'dan Birleşik Amerika Cumhuriyeti topraklarına geçtik.. Asıl etütlerimizi de orada yapmamız lâzımdı. Nevyork, Şikago, Vaşington ve Kaliforniya'da altı ay devam eden incelemelerimiz pek verimli oldu. Hele Holivut'ta!.. Ancak ondan sonra Meksika'ya, oradan Havana'ya ve nihayet Arjantin yolu ile Brezilya'ya inebilmek imkânını bulabildim..» İkincisi:

— «Ah Buenosayres, ah!» diye içini çekti. Üçüncüsü:

— «Ah, Ça ça'lar! Ah Bugi Bugi'ler!» diye ilâve etti. «Arjantin'li kadınlar pek enfes mahlûklar azizim!.. Tavsiye ederim, bir fırsat bulursanız oralara muhakkak uğrayın!»

Hal ve tavrından inceleme hey'etinin başkanı olduğu anlaşılan birincisi:

— «Rica ederim, işin ciddiliğini unutuyorsunuz!» diye arkadaşlarını azarladı. «Burada Türk basınına üç sene dokuz ay süren ve memleketimizin kalkınmasında büyük rol oynıyacak olan verimli inceleme gezimiz hakkında bilgi veriyoruz.. O bahisleri ancak özel sohbetlerinizde açabilirsiniz.. Evet efendim, son olarak Havay adalarına gittik.. İncelemelerimize orada da devam ettik. Ama en harаretli bir anda, birden dövizlerimiz anlıyamadığımız bir sebeple kesiliverdi! Biz de, bu çok önemli incelemelerimizi yarıda bırakarak dönmek zorunda kaldık. Niyetimiz Maliye Vekâleti'nin bu yanlışını düzelttirmek ve hemen geri dönerek, Havay adalarındaki incelemelerimize devam etmek.. Herhalde bir yanlışlık olmuş olacak.. Zaten her birimize yol parası, otel ve yiyecek ücretleri hariç, yevmiye ancak doksandört dolarcık kadar birşey veriyorlar!. Hani buraya bir defa dönmek zorunda kalınca, bu adaletsiz ödeneği de hiç olmazsa iki misline çıkartmağa çalışacağız. Evet, hepimiz memleket hizmeti yapalım ve bu uğurda da her fedakârlığı göze alalım..

SIRLAR DA BUZLAR GİBİ ÇÖZÜLÜR!

Gazeteciler gittikçe ilgilendikleri bu hey'etle, yavaş yavaş daha samimi olmağa başlamışlardı. Tereddüt bile etmeden, bu kadarcık bir dövizle insanın Avrupa ve Amerika'da sefaletten kurtulamıyacağını söylediler!

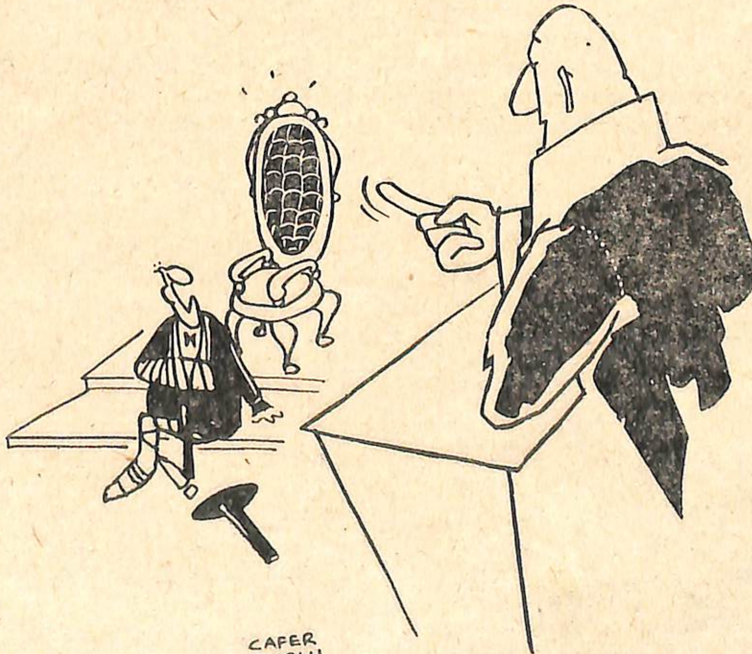
Arkasından da asıl suali sordular:

— «Affedersiniz, biz gazeteciler biraz fazla telâşlıyız. Bu vapurda çok önemli bir inceleme hey'eti bulunduğunu öğrenir öğrenmez bunun ne hey'eti olduğunu tahkike vakit bulamadan, hemen koştuk geldik.. Deniz Yollarına vapur almak için mi gitmiştiniz?»

— «Hayır canım!.»

— «Turizm konusunu incelemek için Basın ve Yayın Bakanlığı tarafından gönderilmiş olmayasınız sakın?»

— «Hayır!. O hey'et başka.. Onlar bizden altı ay sonra yurtdışına çıkmışlar. Kendilerine Tokyo'da rastlamıştık. Formoza adasına git-

— Suçlu, ayağa kalk!
— Çok fena düştüm reis beyefendi hazretleri, kalkamıyorum!

meğe hazırlanıyorlardı. Orada Formoza'lı turistleri memleketimize çekmek için incelemeler yapacaklardı!»

— «Peki kuzum siz ne hey'etisiniz?»

— «Biz, Türkiye Cumhuriyeti Sağlık ve Sosyal Yardım Vekâleti Pireloji hey'etiyiz! Yani sizin anlıyacağınız, üçümüz de Pirelog'uz!.»

Gazeteciler afallamışlardı.. Biri:

— «Demek dostorsunuz?.» diye kekeledi.

— «Hayır. Doktor değil, Pirelog!. Dünyada milyonla doktor var. Fakat Pirelog'lar parmakla sayılacak kadar azdır.»

— «Affedersiniz, ben ne Fransızca, ne Almanca ve ne de İngilizce bilmem..

— «Kelime Türkçe'dir!.»

— «Pirelog Türkçe mi?»

— «Elbette!. Türkçe, ilmî bir deyim!.»

Şimdi bütün gazeteciler merakla bu inceleme hey'etine bakıyorlardı. Gazetecinin bu kadar cahiline de resmî ilân verilmemeliydi doğrusu!

Nihayet hey'et başkanı:

— «Pirelog demek Pire ilminde ihtisas yapmış kimse demektir!. Pireloji de Pire bilgisi anlamına gelir!..» diye izah etti. «Bunda anlaşılmıyacak birşey yok ki..»

Gazetecilerin en genci boynunu uzattı:

— «Böyle bir ilim olduğunu doğrusu hiç bilmiyordum beyefendi!.»

— «İşte öğrendiniz!. Hem yakında bütün dünya da bunu öğrenecektir.. Dünya üniversiteleri arasında ilk olarak Orta Doğu üniversitesinde böyle muazzam bir ilmin kürsüsü kurulacak!. Ben bu ilmin ordünaryüs profesörü, bu iki arkadaşım da yardımcılarım olacaklar!.»

— «Sizi sahiden Bakanlık bu işi incelemek için mi gönderdi?»

— «Evet.. Fakat ilhamını o yüce varlıktan almak suretile!.. Eğer aramızda kalacağına söz verirseniz, ben size bu işin içyüzünü, bu ilmî incelemeye ne şekilde memur edilmiş olduğumuzu da anlatabilirim.»

Gazetecilerin en çok bayıldıkları bu çeşit sözler vermek değil midir? Hep birden yeminlerin en alâsını bastılar.

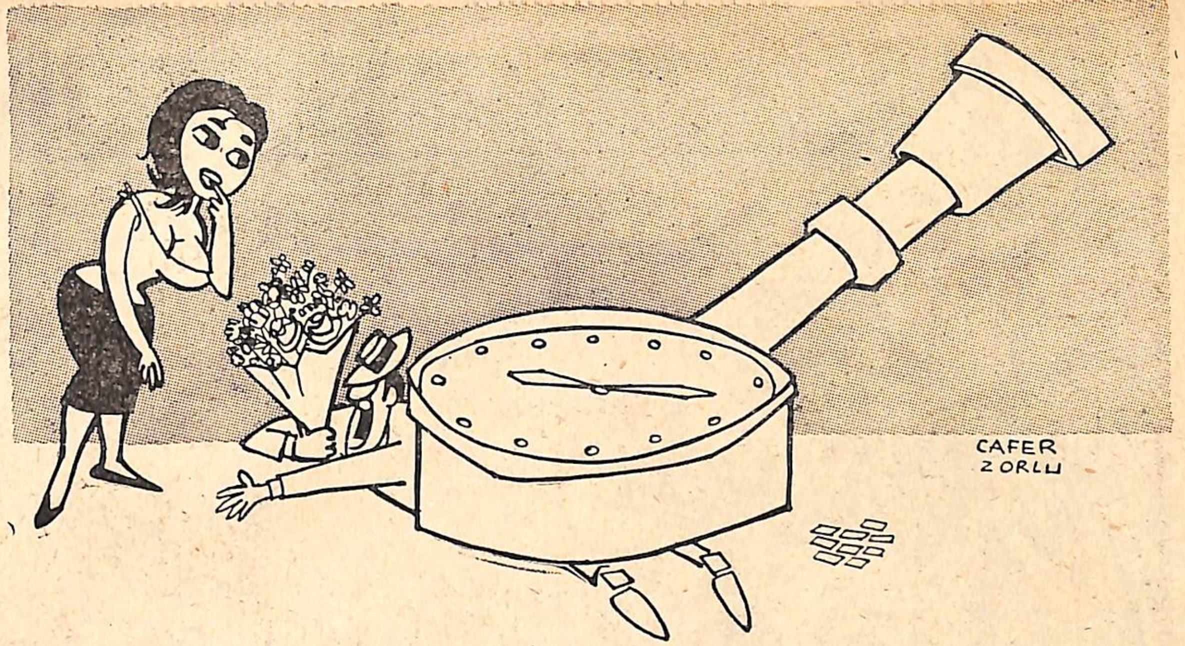
Beriki de konuştu:

— «Efendim, Parti ve Hükûmet Başkanımız, kendilerinin köleleri olmakla her zaman gururlandığımız, Vatan Cephe'si kurucusu Sayın Adnan Menderes, bir gün büyük romancı Suzan Sözen hanımın evlerinde, kendilerine yeni bir şaheserlerini yaratabilmeleri için ilham verirlerken, vücutlarının mahrem bir yerinde bir pire buluyorlar!. İşte mesele de buradan başlıyor.. Kendileri biraz kıskançtırlar da!. Bu pire dişi midir, erkek midir? diye merak buyuruyorlar.. Hemen Bay Ferit Sözen'i çağırtıp, yakalamış oldukları pirenin cinsiyetini tâyin etmesini emrediyorlar. Sayın Ferit Sözen: «Ben çok kıskanç bir kocayım! Erkek bir pirenin karımın vücudunda dolaşması ne haddine?» diyor ama, bu cevap Başvekilimizi tatmin etmiyor. Belki anlar diye Lüks Nermin'e haber gönderiliyor, o da kestiremiyor!. Vali, erkek, Belediye Reisi ise dişi diye tutturuyorlar! Dahiliye Vekili, Pire'nin Halk Partili olduğunu iddia ederek, herşeyden evvel kaçmasını önlemek gayesile hapsettiriyor. Mesele Vekiller hey'etine intikal ediyor ve Kabine Reisicumhur hazretlerinin riyasetinde fevkalâde bir toplantı yapıyor. Bu toplantıya ayrıca yüksek şahsiyetleri ile şeref veren Meclis Reisi Sayın Koraltan, dişilerden iyi anlarım diyerek pireyi alıyor, arkasını, önünü bir güzel inceledikten sonra: «Dişidir, bakın gebe!... Kürtaj bile yaptırmamış!» diyerek pirenin şişkince karnını gösteriyor. O zaman bu işin mütehassısı olan Edirne Mebusu muhterem Doktor Mükerrem Sarol da hemen davet olunuyor. Fakat sayın doktor Koraltan'ın fikirlerini pek tasvip etmiyor, Hattâ onun, dolaştığı mıntakalar itibariyle erkek olması ihtima linin daha kuvvetli bulunduğunu belirtiyor! Böylece kabine iki kısmı ayrılmıyor mu? Sayın Reisicumhur, hakemlik yapmak istiyorlar. Pireyi bir güzel inceledikten sonra, Afganistan seyahatinde, Afgan Kralı tarafından kendilerine hediye edilen köpekte de buna benzer bir pire gördüklerini hatırlıyorlar!. Bu nâdir ve kıymetli erkek tazıda bulunan pirenin dişi olması ihtimaline karşılık, bunun da öyle olması gerektiğini ifade buyuruyorlar. İşe tam yatışacakken, odaya giren Emin Kalafat beyefendi meseleyi öğrenir öğrenmez pireyi alıyor. Gözlüklerini çıkarıp bakıyor ve: «Pire bal gibi erkek!. Siz büyük olduğunuz için farkedememişsiniz.. Fakat benim boyum ve cüssem pireye en yakın olduğu için sizden daha iyi görürüm. İşte şeyi de burada!..» demiyor mu? Böylece iş alevlenirken pirede Emin beyefendinin nazik parmakları arasından fırladığı gibi kaçıveriyor!. Hemen emir üzerine emir.. Arama tarama ekibi geliyor. Odayı nezaret altına alıp bir sıkı araştırma yapıyorlar. Ama gelin görün ki, bu sefer de bir değil, tam yetmişbir adet pire bulunuyor! Suçlu hangisi? Kimse kestiremiyor.. Sonunda hepsinin imhasına emir çıkıyor ve bu emir derhal tatbik ediliyor!. İşte efendimmm, bu hâdiseden sonra Başvekil hazretleri «pirelerin cinsiyetini anlamak» işinde ihtisas yapacak ve bir daha bu gibi hâdiseler le karşılaşıldığı takdirde şahıslarından istifade edilecek bir heyetin kurulmasını ve hemen Avrupa ve Amerika'ya gönderilmesini emrediyorlar.. İş Sağlık ve Sosyal Yardım Vekâletine oradan da Harici ye Vekâletine intikal ediyor. Pek sayın Fatin Rüştü Zorlu ile pazarlık edip, teklifleri yüzde onbeş kırdık! Kendilerine de peşin olarak yüzde yirmibeş komisyon hakkı ta nıyınca, bu millî menfaatlarımız ve iktisadî kalkınmamızla ilgili çok önemli işe memur edildik!. Ama şim di Sayın Maliye Vekilimiz Hasan Polatkan'la da pazarlığa girişmemiş olmamızın cezasını çekiyor olmalıyız ki, dövizlerimiz demin de söylediğimiz gibi, tam 27 Mayıs günü kesiliverdi!..»

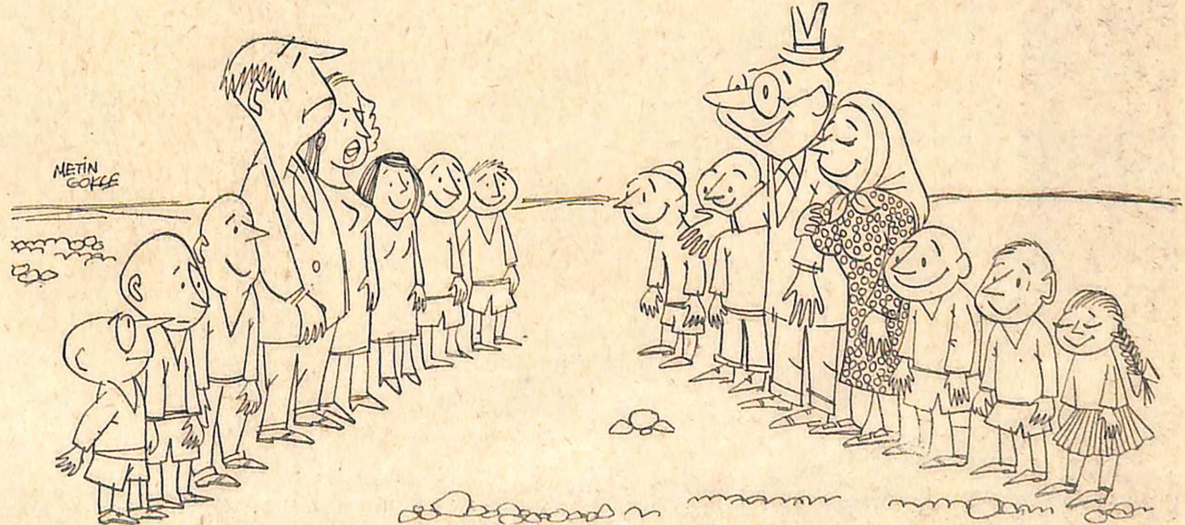
Bu sırada içeriye kaptan girince, gazetecilerin en yaşlısı dayanamıyarak!

— «Ahbap sen yanlış yere gelip demirlemişsin.. Limana değil, Yassıada'ya gidip orada demir atman lâzım!...» dedi.

Oktay VEREL

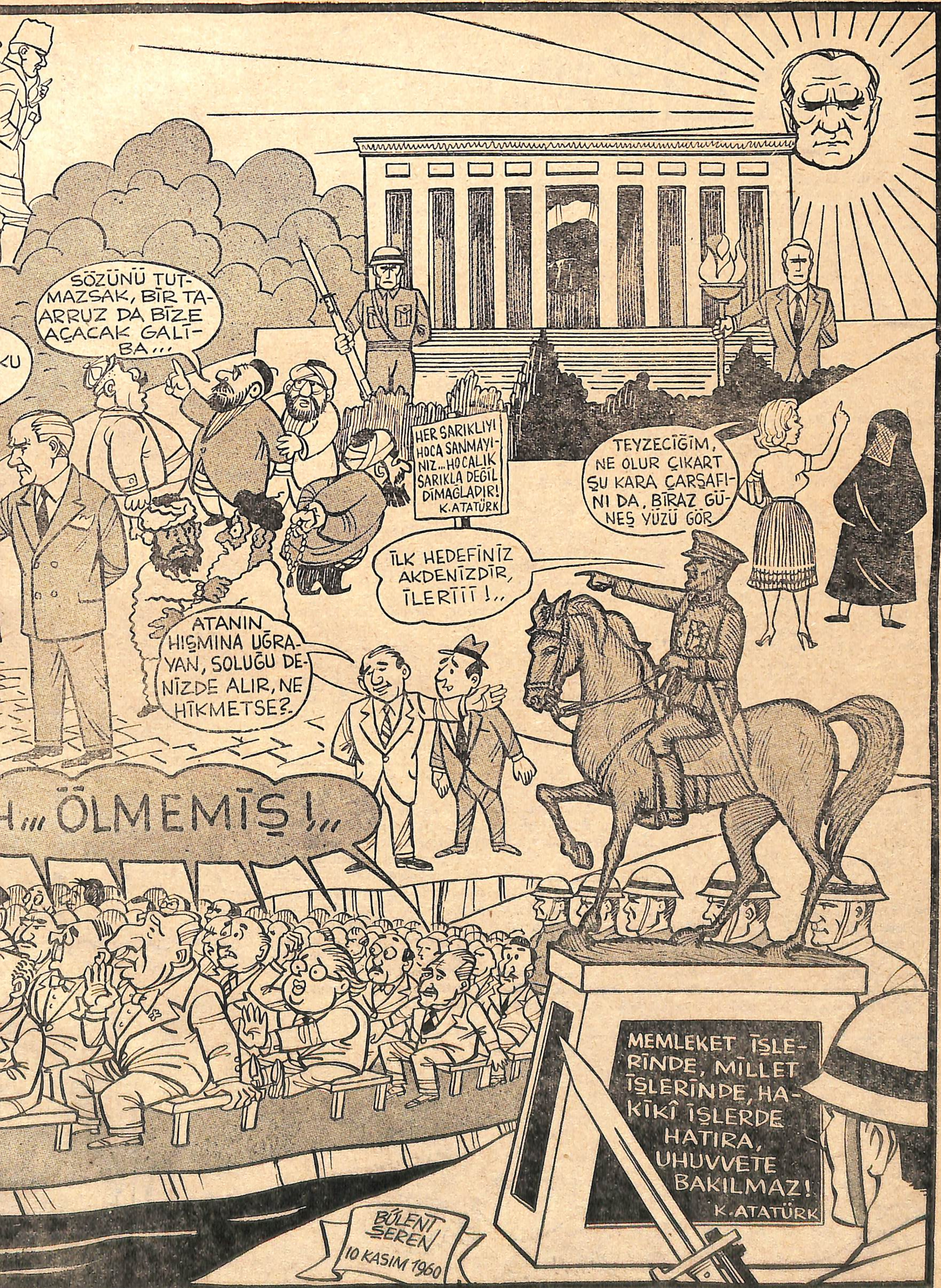

— Nerede kaldın sevgilim, sabahtanberi saatin altında seni bekliyorum!

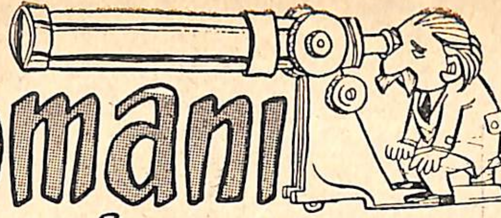

— Oooo... Ne tesadüf, biz de size geliyorduk...

EY TÜRK GENÇLİĞİ! BİRİNCİ VAZİFEN TÜRK İSTİKLÂLİNİ TÜRK CUMHURİYETİNİ İLELEBED MUHAFAZA VE MÜDAFAA ETMEKTİR!
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
10 KASIM
EFENDİLER VE EY MİLLET! BİLİNİZ Kİ, TÜRK YE CUMHURİYET ŞEYHLER, DERVİŞ LER, MÜRİDLER, MENSUPLAR MEMLEKETİ OLAMAZ... EN DOĞRU, EN HAK Kİ TARİKAT, MEDE NİYET TARİKATIDIR!
SEN İÇİMİZDE OLDUKÇA...
İŞTE
YAZ, BÖ
HER ZA
ÇOCU
27 Mayıs
ADALET MÜLKÜN TEMELİDİR
OLUR MU BÖYLE OLUR MU?.. ATATÜRK UNUTULUR MU?..
TARİH
TARİH

eyen Atatürk

Bir AŞK Romanı

ADNAN TAHİR

Sanatçının çilesi!

Yıldızsız geceler!

Birinci Kısım:

Ünlü bir profesördü. Astronomi profesörü. Arzla güneş arasındaki muazzam mesafeyi santimi santimine hesaplamağa muvaffak olduğu halde o gün bir kaldırımla diğer kaldırım arasındaki mesafeyi hesaplıyamadığı için sür'atle giden bir otomobilin altında kalmıştı. Aksi gibi evlenmek üzere nikâh dairesine gidiyordu. Derhal yetişen cankurtaranla soluğu hastanede aldı.

Her şerrin sonunda bir hayır vardır diyenler haklı. Trafik kazasını alnındaki kocaman bir şişle atlatmıştı. İzdivaç kazasını bir değil birkaç şişle bile anlatamıyacağı muhakkaktı. Çünkü nişanlısı çok gençti. Genç olduğu kadar da güzel. Buna mukabil kendisi ne gençti, ne de dinç.

İkinci Kısım :

Şok mahiyetindeki darbeler akıllı bir insanı nasıl aptal yapabiliyorsa, akıllı olmayanları da aptallıktan kurtarabiliyor. Profesörün yediği darbe de tesirini göstermekte gecikmedi.

O güne kadar yalnız ilmî konulara seferber ettiği keskin zekâsını artık doğrudan doğruya hayata, hüviyeti meçhul işlere ve aşk maceralarına tatbike başlamıştı.

At yarışlarına gidiyor, gizli kumarhanelere devam ediyor, borsada bile oynuyordu. Bu arada, izdivaç yolu ile bir kadına bağlamanın saçma sapanlığını anladığı için nişanlısından da ayrılmıştı.

— «Bu kaza keşke daha evvel başıma gelseydi» diye yanıp yakıldığı oluyordu.

Bu yüzden ömrünün 40 senesi boşuna geçmişti. Yazıktı doğrusu, hem çok yazık. Buna mukabil eski arkadaşları onu tekrar aralarına almak, ilimden uzaklaşmamasını da temin etmek gayesiyle uğraşıp duruyordular. Günün birinde onu zorla rasathaneye götürdüler. Bir vakitler gece gündüz yanından ayrılmak istemediği âletlerle onu tahrik etmek, heyecanlandırmak istiyorlardı.

Profesör, dalgın gözlerle dürbünleri, teleskopları uzun uzun seyrettikten sonra bunlardan birine yaklaşıp gözlerini dayadı ve âyarlamağa başladı. Bu, ay ve yıldızları bir hamlede insanın burnu dibine kadar yaklaştıran muazzam bir teleskoptu.

Profesör, şakaklarına kadar yayılan tatlı bir tebessümle âletin başında uzun boylu durdu. Arkadaşlarının sevincine diyecek yoktu. Fakat zavallılar, profesörün ayı ve yıldızları değil, karşı sırttaki apartmanlardan birinin taraçasında yarı çıplak vaziyette güneş banyosu yapan bir genç kızı seyrettiğini nereden bilsinlerdi.

Beriki mesafeyi ölçtü, mevki tâyini yaptı, not defterine bir şeyler yazdı, daha sonra da arkadaşlarına telâşla veda ederek oradan ayrıldı.

Kararını vermişti. Apartmanı bulacak, sadece teleskopun camlarında bile âsabını berbat eden bu kızla her ne pahasına olursa olsun tanışacaktı.

Üçüncü Kısım :

Açık renk bir elbise giyerek cicili bicili bir kravat taktı. Bakışları tasavvur edilemiyecek kadar azimliydi. Damarlarında da kan yerine şehvet dolaşıyordu âdeta. Azimle şehvetin ayni bünyede birleşmesi insanı hem gençleştiriyor, hem de dinçleştiriyor.

Apartımanı bulmak hiç de zor olmamıştı. Tesadüfe bakın... Genç kızın ihtiyar bir annesinden başka kimsesi yokmuş zaten. O da o gün evde değilmiş.

Profesör daha salona bile girmeden heyecandan kısılan bir sesle kıza içini dışını dökmeğe başlamıştı.

Bu ilk ziyaret profesörün atıp tutmaları, kızın da süzülüp kırıtmaları ile geçti.

İkinci ziyarette profesör konuşamıyacak kadar kendini bitkin hissediyordu. Çünkü genç kız oturduğu yerde ayak ayak üstüne atmıştı. Dizkapaklarından çok yukarısı bile meydandaydı. Eteğin hafif loşluğuna bürünen bu harikulâde bacaklara baktıkça profesör ölüp ölüp diriliyor, kendini kaldırdığı gibi kızın üstüne atmamak için bir yandan yumruklarını, bir yandan da dişlerini sıkıyordu.

Üçüncü ziyarette ikisi de konuşamadılar. Çünkü genç kız onu güneş banyosu kıyafetiyle karşılamıştı. Profesör içeri girer girmez onu yakaladığı gibi divana sürükledi. Bitmişti. Gözü dünyaları görmüyordu artık.

— «Evlenelim... Allah rızası için evlenelim!» diye inledi.

Genç kız, mağrur ve kahredici bir tebessümle gülüyordu:

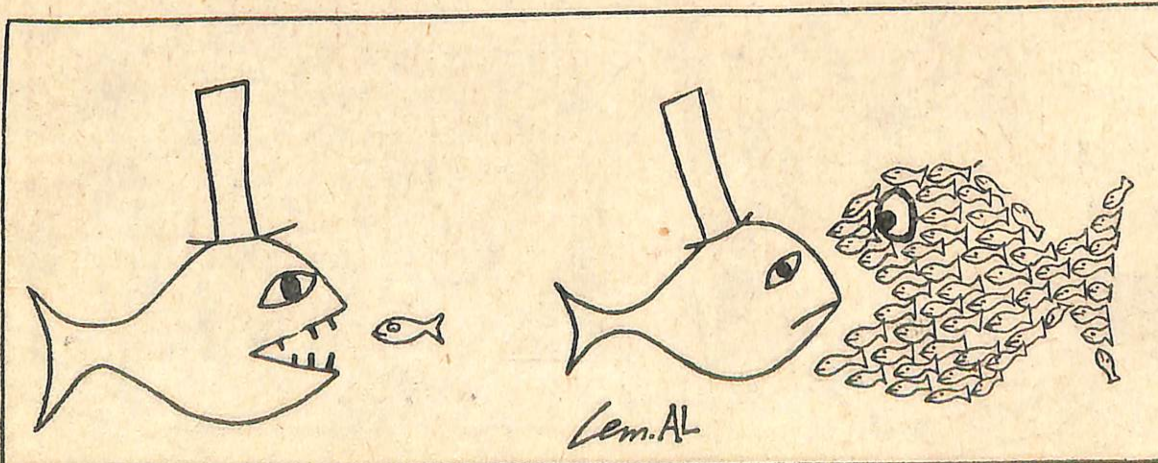
— «Peki... evlenelim.»

Dördüncü Kısım :

Fakat profesör evine döner dönmez kararından cayar gibi olmuştu. Tereddüt ediyordu. İzdivaç çıkmaz sokaktı. Oraya giren saplanıp kalıyordu... Bir daha kurtulmamak üzere...

Oturdu. Salim kafayla düşündü. Hesabını kitabını yaptı. Olmuyordu bir türlü. Evlilik dertlerle, üzüntülerin zarbı, huzurla hürriyetin tarhı, hayâl kırıklığı ile işkencelerin de yekûnuydu. Hal çaresini taksimde bularak verdiği sözü kusursuz bacaklı kıza taksim etti. Kurtulmuştu. Buna mukabil vicdan âzabı çekmekten korkuyordu. Buna da bir hal çaresi bulmak için ertesi gün rasathaneye gidip teleskopun başına oturdu. Zaviyeyi sözlüsünün apartımanına göre âyarladı. Genç kız yine taraçadaydı. Yine yarı çıplak vaziyetteydi. Ama güneş banyosu yapmıyordu herhalde. Atlet vücutlu bir delikanlının kolları arasındaydı. Öpüşüyorlardı. Bu manzara karşısında profesör vicdan âzabı ihtimâlini de bertaraf etti.

Şimdi o dünyanın en mes'ut adamlarından biri.

YAZISIZ!

Haftanın Şakaları

Her ihtimale karşı!

İki akşamcı bir meyhanenin tezgâh başında çakıştırıyorlar. Biri, diğerine ikram ediyor:

— Bir kadeh de benden!

— Artık içmem.

— Ne?. Senin hiç böyle reddettiğin yoktu. Hayrola? Hasta mısın yoksa!

— Yok anacığım! Bugün otuz dai reli bir apartımanın üst katına taşındık da merdivenlere henüz alışamadım.

Rekabet!

İki arkadaş şundan bundan konuşuyorlardı. Derken biri ötekine, damdan düşer gibi:

— Dostum! dedi, senin hanımını israfı beni günün birinde kül edecek.

Öteki hayretle sordu:

— Bizimkinin israfı mı?. Ne münasebet?.

— Çünkü, seninki her yeni elbise yapındıkça, benimki de aynini yapıyor!

Aşk gösterisi!

İki sevdalı genç konuşuyorlardı:

— Sevgilim, ilk defa pencereden başıma bir çiçek attığı zaman az kaldı sevincimden bayılıyordum...

— Ya ben, ölüyordum ya. Otuz gün yataktan kalkamadım...

— Allah Allah... İnanılmıyacak şey!.

— Billâhi böyle... Ama benimki fazla aşka gelerek çiçeği saksısiyle beraber kafama atmıştı!.

Dedikodu tatlı şeydir!

Leylâ, dedikoduyu pek sever... Her şeyi duymak, öğrenmek merakında, her olaydan da haberdar görünmek hevesindedir.

Bir gün, Bayan Celile:

— Suzanın başına gelenleri duydun mu? dedi.

Leylâ, buna dair bir şey duymamıştı... Fakat, duymadım demeyi şöhretine lâyık bulmadı:

— Duymaz olur muyum? dedi... Duydum, hepsini duydum...

Sonra, bir kaç defa yutkunup ilâve etti:

— Hele bir kere de sen anlat bakayım!...

Düzina ilân...

Bir sabah Yasefaçi ağlıya ağlıya uyandı. Karısı merakla sordu:

— Ne uldu, Yasefaçi?. Neden boyle ağliyorsun?

— Çok fena bir yurya gördüm Rebeka...

— Nasin yurya?

— Dun yece uykuda iken sankim karilar pazarinda yitmişim. Her tarafta satilik karilar vardi... Her birinin ustunda bir yafta: Yuz lira... Elli lira... Yirmi beş lira...

— Aman Yasefaçi benin yibi karilar da var miydi?

— Vardi ya... İşte ben de onun için ağlayorum ya... Senin yibi karilari tane ilan diyil da düzina ilan satıyorlar... Düzinasi beş kuruşa!..

Doktorluk devletleştirilince :

— Nasıl, nasıl?... Karın mı izin vermez?.. Ayol sen doktor değil misin?.. Canım isterse her gece çağırırım!..

Avukatlık

Adamcağız dert yanıyordu:

— Birader; anladık iyi avukat, iyi avukat ama beni soymağa çalışıyor doğrusu! Son yolladığı hesap pusulasına bir bak hele:

«Gece uykum kaçıp iki saat sizin dâvayı düşünmem dolayısiyle 250 T.L.»

Boya!..

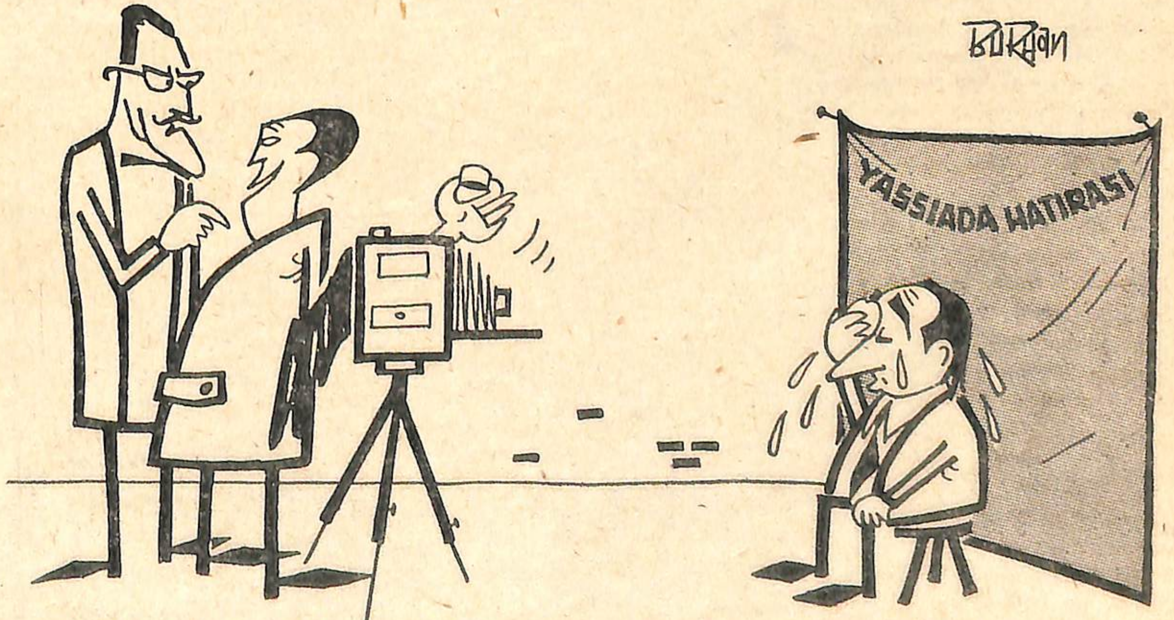
Bayan S... Kızına sordu:

— Bahçedeki boyalı kanepeye kim oturdu Şermin?

— Nişanlımla ikimiz oturmuştuk!.

— Üstünüz başınız berbat olmuştur.

— Ben boyanmadım anne!...

F R. Zorlu — Benim resmimi çek, ama gelirinden yüzde on isterim!..

Sev Beni Çok Sev

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

— 7 —

— Demek balayı gezisine de çıktınız?

— Elbette çıktık, beni zorla götürdü.

— Cannes, Nice...

— Hayır hayır, size zorla götürdü diyorum.

— Nereye?

— Gebzeye.

— Fena değil.

— Fenadır demedim.

— Ama neden illle Gebzeye götürdü sizi?

— Askerliğini orada yapmış... Benimle evlenmeden bir yıl önce, bir yılı Gebzede geçmiş...

— Askerlik hâtıralarını canlandırmak istemiş olacak?

— Bana: Gel de gör, bir yıl nasıl çile doldurduğumu anlarsın, dedi, bir yıl can sıkıntısından patladım. Haftada bir gün İstanbula izinli dönmek benim için bulunmaz bir nimet olurdu.

— Demek razı olup gittiniz?

— Gittik. Ben razı olunca, sevincinden boynuma sarılıp öptü beni... Neyse gittik. Kışlayı, talim meydanını, atış poligonunu, yürüyüş yaptığı yolları gösterdi.

— Güzel balayı doğrusu.

— Çoook...

— Akşam döndünüz mü?

— Orada bir.iki silâh arkadaşına rastladı. Onları yemeğe davet etti.

— Eve mi?

— Hayır, meyhaneye... Gebzede, kolay kolay tarif edemiyeceğim bir aşçı dükkânına girdik. Etrafı sigara dumanından sis basmıştı. Tavan, tepemize düşecek gibi, apalçaktı... Kocamın tek gözlüğü gözünden düşmüştü. Takmayı akıl edemiyordu. Rakı kadehine dalmış, ciddî ciddî düşünüyordu... Bir kadeh rakının önünde beni unutmuştu.

— Rakı insana dünyayı unutturur.

— Ama ben de, o an, karşımda oturan adamın kocam olduğunu unutabilirdim. Onu tanımayabilirdim.

— Neden? Pek mi değişmişti?

— Her halde benim vardığım kibar, nâzik insan değildi. Rahat da konuşamıyorlardı... Arada sırada, arkadaşlarından biri: Kusura bakmayın, çiy düştü... diyor, ama lâfı ağzından kaçırıyordu... Bir saat sonra hepsi kafayı tütsüledi, hepsi, açıktan açığa göbek altı espriye başladı... Açık nükte rekorunu da kocam kırıyordu.

— Bunlar içinde hepsi sizi tiksindirmedi ya?

— Hayır, yalnız bir tanesi aklımda kaldı... Bir aralık, İma Sumakın kaç oktav çıkardığını münakaşaya başladılar. Onlar sekiz diyor, kocam yedi diye israr ediyordu... Söz uzayınca kocam: Yahu dedi, bırakın bu bahsi, İma Sumakın gırtlağından yedi veya sekiz oktav çıkarması önemli değil. Ben, bizim barlarda şarkı söyleyen bir şarkıcımızı tanıyorum, gecede koynundan dokuz on Oktav çıkarır!...

Sustular. Neriman derin bir göğüs geçirdi:

— Aaaaahhh...

Mustafa telâşlandı:

— Ne var Neriman hanım? Ne oldunuz?

— Hiç... O geceki gibi ahhh ettim...

— O gece ah edilecek bir şey mi oldu?

Neriman dudak büktü:

— Herkese göre ah edilecek bir şey olmadı.

— Öyleyse rakı sofrası âsabınızı bozdu.

Neriman, omuzlarını kaldırdı:

— Hayır, aksine.

Mustafa boyun büktü:

— Özür dilerim, anlıyamıyorum.

— Bunda anlamıyacak ne var? Rakı sofrası sona erince ah ettim.

— Anlaşılır şey değil ki... Rakı sofrası bitince neden ah ettiniz? Sebep?

— Kocam monoklunu taktı. Tek gözlüğünü gözüne iliştirince, bacakları gibi suratı da çarpıldı, yüzünün bir tarafına felç geldi, bir yanağı kaykıldı...

Neriman sustu, gözlerini Mustafanın gözlerine dikti:

— Mustafa bey.

— Efendim.

— Siz belki, belki değil muhakkak, çarpık bacaklı, çarpık ayaklı bir insanı, badibadi yürüyor diye gülünç bulmazsınız.

— Tabii ki, bulmam.

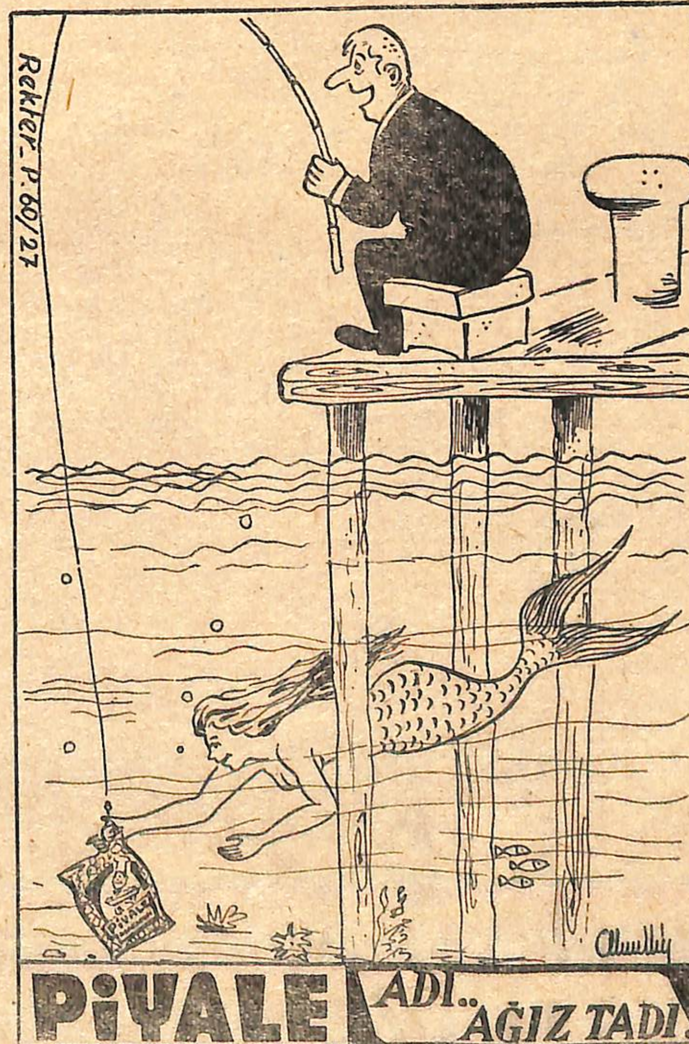
— Ama, züppelik olsun diye tek gözlük takıp suratını çarpıtan bir adama ne dersiniz?

Mustafa cevap vermedi.

Neriman da sustu, israr etmedi.

Tısss...

Sessizliği Nerimanın sesi hafif bozuyor, Neriman, sessizliği ürperterek konuşuyor:

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer : ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı : ŞAKA MATBAASI

— Belki de fena adam değildi... Hattâ iyi adamdı denebilir. Temiz duyguları vardı, ancak bu duygularından sık sık faydalanmazdı.

Tısss...

Neriman sinirlenir gibi oldu:

— Bir şey söylemiyorsunuz?

— Ne söyliyeyim?

— Kocamı bir şeye benzetin?

— Neriman hanım, anlatığınıza göre kocanız Sultan Azize benziyor.

Bu sefer Neriman irkildi:

— Anlamadım.

— Haklısınız, anlayamayabilirsiniz. Anlatayım. Sultan Azizin dalkavuğu herkesi bir şeye benzetirmiş. Sultan Aziz, bir gün dalkavuğuna: «Beni de bir şeye benzet.» demiş. Dalkavuk susmuş. Sultan Aziz kızmış, yâverini çağırmış: «— Keratayı beni bir şeye benzetene kadar hapsedin...» buyurmuş. Dalkavuğu hapsetmişler. Bir gün, beş gün, on beş gün... Dalkavuk zindanda... Yaver gelmiş: «Be hey adam demiş, şu Padişahı bir şeye benzet de çık şu zindandan...» Dalkavuk başını sallamış: «— Kabil değil,» diye cevap vermiş, «hiç bir şeye benzemiyor ki, benzeteyim...»

Neriman gülümsedi:

— İyi duygularından sık sık faydalanmayan benim kocamın benzediği insanlar vardı.

— Kimlere benziyordu?

— Adada köşk, Boğazda yalı, Maçkada apartman alıp oturmayan sonradan görmüş zenginlere benziyordu...

Tısss...

— Söylediğimi duymadınız mı Mustafa bey?

— Duymaz olur muyum Neriman hanım?...

— Bir şey söylemediniz de...

— Söyliyecek bir şey yok ki...

Söyliyecek çok şey vardı, ama Mustafa, Nerimanın bütün bu sözlerinden ne demek istediğini düşünüyor ve şu sonuca varıyordu:

«— Ben mes'ut olmadım... Mes'ut olmak istiyorum...» demek istiyordu Neriman...

Nerimanı mes'ut etmesi gerekti, bu da sözle olmazdı.

Nerimanı mes'ut edecekti.

ARANAĞME

Ya Müşfikalar?

Bay Nebil Dursunlar ile, Bayan Nebile Dursunları unutmuşlar mıydı?

Hayır, soyadları unutulan ve Müşfikalar diye anılan karı kocayı unutmaları kabil değildi.

Müşfikalar her an hatırlarındaydı.

(Devamı var)

KOMiSER OSMAN

No 4

TURHAN SELÇUK

MIGIR KUMPANYASININ BANDOSU CANLI BİR HAVAYA GEÇER VE ŞÖHRETİ DİLLERE DESTAN BENLİ HAYGANUŞ SAHNEDE ARZIENDAM EDER...

GÜZEL KADINMIŞ!

KÜÇÜCÜKTEN EĞLENCEEEYİ SEVERİM BEEN RAKSEEETMEYİ ALDATIRIIIM HİÇ ALDANMAM CİCİBEYİM MANTARA BAASMAM...

TURHAN

OSMAN BİRDENBİRE FETTULLAHIN KULAĞINDAKİ ÇİÇEĞİ KAPAR VE...

!!

HAYGANUŞA DOĞRU ATAR..

RAKSINI BİTİREN BENLİ HAYGANUŞ EĞİLEREK ÇİÇEĞİ YERDEN ALMAK NEZAKETİNİ GÖSTERİR...

OSMANIN VE HEMEN ARKASINDAN HAYGANUŞUN HAREKETLERİ BAZI ŞEYLER BİLEN BİRTAKIM SEYİRCİLERİ HAYRETTEN DONDURMUŞ, ALKIŞI BİLE UNUTTURMUŞTU...

ÇILGIN KADIN! SONU YAKLAŞTI BUNUN.

BRAVO! ENFES, HARİKULÂDE BİR OYUN.

YENİBAHÇELİNİN KULAĞINA GİTMESİN

EDEPSİZLİK BU!.. BUNU TEMİZLEMEĞİ RAUFA BIRAKMAZDIM AMA KEYFİM YOK BU GECE

KOMİSER KENDİNİ EĞLENCEYE KAPTIRDI!

GEL FETTULLAH, HAYGANUŞ HANIMI ZİYARET EDECEĞİZ!

OSMAN KANTOCU HAYGANUŞUN KAPISINA HAFİF BİR İKİ DARBE VURUR...

SEN BURDA DUR VE DİKKATLİ OL!

KAPI ÇALIYOR!.. KİM ACABA?!.

DEVAMI VAR

BEKÂR Odası

BAKKAL, beni karşısında görünce, az kalsın sevincinden ağlıyacaktı. Ellerini üstüne başına sildi, sonra uzatıp hararetle ellerimi sıktı: «Safa geldiniz efendim.. Vallahi gözlerimiz yolda kaldı... Her gün apartımanın kapıcısına sorardım, haberim yok, dedikçe mahzun olurdum. Siz gittikten sonra, sanki bütün mahalle boşaldı!...

Bu, işte İstanbulun ilk yalanı! Bu lüzumsuz ve budalaca yalanı, birbirimize konfeti serper gibi serperiz ve bu yalanı neden söylediğimizi kendimiz de bilmeyiz.

Apartıman, hep o apartıman. Belki yüz birinci defa olarak, kapısının üstündeki yazıyı okudum. Merdivenleri her zamanki gibi, ağır ağır çıkıyorum. Yine eskisi gibi, etraf nem ve küf kokuyor.

Kapımın yanına gelince, kilidin yuvarlak gözüyle göz göze geldik. Sekiz aylık bir ayrılıştan sonra, anahtarım kilidine kavuştu. Sekiz aydır, seyahatte otellerde ömür geçirdiğim için, yalnız bu alışkanlığımı kaybetmişim. Anahtarın gıcırtısı kulaklarımı okşadı... Kapı rezelerinen ne munis, ne güzel bir âhengi var!... Girdim.

Öf!... Bu ne naftalin kokusu böyle!... Baş döndürüyor, sarhoş ediyor bu koku... Kapının arkasında asılı duran pardösünün kendi pardösüm olduğuna inanamıyorum. Ne hazin bir manzarası var. Süzülmüş, üzülmüş, ölmüş... Bugün gözüme fena görünen bu pardösüyü yarın: «Yepyeni pardösü, bu sonbaharı bana çıkartır!» deyip yine giyeceğim... Gönlümüz, aşkımız da böyle değil midir ya?.. Aşağı yukarı... Öyle günler olur ki, yaşadığımız kadını fena görürüz, bir gün için surat ederiz, bedbahtlığımızı hissederiz, fakat ertesi günü bu hissiyattan eser kalmaz: «Adam sen de, pek âlâ geçinip gidiyorum işte!» deyip ayni hayata devam ederiz.

Odamda da bir acaiplik var. Eşyalarım, uykudan yeni uyanmış, mahmur birer hasta gibi... Kanapeler, iskemleler kefen kılıfları içinde, gecelik giymiş cılız çocukları andırıyor. Geniş koltuğum, bana elsiz kollarını açıyor:

— Gel, otur!

Oturuyorum. Saat üç, ben uzak şehirlerde dolaşırken, saatim de son nefesini vermiş. Tozlu aynanın önünde iki şamdan, bu hiç bir şey ifade etmiyen saate bekçilik ediyor sanki. Duvardaki resimlere örümcekler birer tül örtmüş, burada artık canlı hiç bir şey yok.

Yalan söyledim, var! Tavanda siyah bir böcek yürüyor. Babasının evinde imiş gibi ferah ferah dolaşıyor. Ama birdenbire durdu. Beni gördü galiba, hayretle bakıyor, hayretle soruyor: «Benim malikânemde bu adamın işi ne?..» Sonra âdeta koşarcasına gidip köşelerden birine büzülüyor. Gitmemi bekliyor.

Keşke kapıcıya avdetimi haber verseydim de, bir kadın bulup odamı temizletse idi. Pencereleri açıp, eşyaların tozunu aldırtsaydı... Geldiğim zaman saati işler, odamı temiz ve güneşli bulmuş olacak ve bu ye'si hissetmiyecektim.

Geridonun üzerinde telefon uyukluyor. Ben gittikten sonra, kimbilir beni kaç defa çağırmıştır? İlk günü çok, ikinci günü az çalmış, üçüncü günü artık sesini hiç çıkarmamıştır. Dostlarım beni unuttular bile. Meydanda görünmiyecek olsam hiç birinin hatırına bile gelmem. Keşke bir kaçına kartpostal veya mektup yazsa idim.

Oooo... Meral'in resmi de biraz çarpılmış... Bu kadar zaman ondan ayrı nasıl durdum, bilmem... Damarlarımda kan, tatlı bir sızı halinde dolaşıyor... Derin bir şefkatle bu resme bakıyorum! Sahte bir safiyetle gülümsiyen gözlerine, bana günde bin bir yalan söyliyen ağzına, okşamaktan hoşlandığım omuzlarına âşinayım... İnatçılığı alnının biçiminden belli! Bunu şimdiye kadar farketmemiştim.

Şu anda kimbilir nerededir?. Kimbilir ne yapıyor? Dışarda iken, şayanı hayret bir intizamla, haftada iki gün mektup yazardı. Mektupları tatlı sözler ve imlâ yanlışlariyle dolu ve hepsi de tam dört sahife! Vazifesini yapan bir mektep talebesi gibi yazıyor, ben de bir hoca gibi okuyordum.

Şimdi resminin karşısında gülümsüyorum, aklımdan iyi şeyler geçiyor: «Meral sahiden iyi kızdır!»

Evet, sözün doğrusu budur. Ondan yapamıyacağı, olmıyacak şeyleri istememek benim elimde... Biz erkekler ne garip mahlûklarız. Dilimize sadakat diye bir kelime dolamışız, söylenip duruyoruz... Aziz kardeşlerim, en akıllımız âşık olunca sersemleşiyor!.

Meral ile ne yapacağım diye düşünüyorum. Bunu çok düşündüm. Taşrada dolaştığım müddetçe her önüme gelen aynaya baktım. Yüzüm buruşmuş, saçlarım dökülmüş, arkam biraz kamburlaşmıştı. İhtiyarlamıştım. Netice: Meralden ayrılmalı idim, o güzel kadını serbest bırakmalı idim.

Peki ama nasıl?. Buna bir sebep bulmalı idi...

Buldum. Meralin evine gidecek, onu cürmü meşhut halinde yakalıyacaktım... Evet buna emindim... Kapıyı açacak, Merali, yanında genç âşıkı ile bulacak ve kapıyı tekrar kapayıp çekilecektim. Çekilirken de «Allah mubarek etsin bayım, sizin olsun!» diyecektim.

... Ne tuhaf, resimde yanaklarının gamzeleri belli olmuyor. Hayret, bu resmi gören, Merali göğüssüz zanneder. Halbuki ne güzel göğsü vardır: Sert, dik!

Hem sanki ne diye onu bugün cürmü meşhut halinde yakalamak istiyorum?... Onu ne vakit olsa yakalarım, vaktim var... Esasen seyahatten gelir gelmez bu işi yapmam pek dürüst bir hareket değildir.

«Allo!... Sen misin Katina? Evet kızım, benim! Bugün geldim... Meral elbette sevinecek! Haber ver... Hayır o buraya gelsin, daha iyi olur. Bekliyorum...»

Aynalı dolabın aynasında, telefon eden bir erkek görüyorum. Bu zeki ve kurnaz bir adam değil, ama mes'ut ve memnun bir adam... Bu muhakkak!.

K...

Temizlik Haftası başladı.
(Gazeteler)

— Bu çöp kutusunun kapağı?..
— Var! İşte!...

«Birimiz hepimiz için...»

Eski Türk Mizahı

Hediye

Borazan Tevfik, bir tiyatroda monolog söylüyordu. Perde kapanacağı zaman garsonlar, sahneye büyük bir çelenk getirdiler.

Borazan, çelengi aldı, birde ne baksın, çiçeklerin ortasında büyük bir koç boynuzu var.

Yavaşça garsona sordu:

— Kimden?

Garsonun gösterdiği locada Borazanın arkadaşları oturmakta idi. Tevfik kolployu anlamıştı; hemen loca tarafına döndü:

— Hediye kabul etmek âdetim değildir amma, mademki başınızdan atıyorsunuz, bir ihtiyacı olanı bulur veririm, sevaptır!

Fatih!

Meşhur tulûatçılarımızdan bir Recep Safa vardı. Bir gün (Fethi celili Kostantaniye) nam tarihî piyesi temsil ediyordu. Piyesin sahnelerinden birinde, Fatih, Rumelihisarında vükelâyı huzuruna çağırıyor, İstanbula hücum için nasıl plân yapılacağını, ne tertibat alınacağını müzakere edip karar vermek istiyor.

Perde açılıyor. Meclis kurulmuş, her şey hazır... Yani hazır olan şey de sahnenin ortasında bir tahta kerevetin üstüne bir koltuk oturtulmuş, koltuğun üstüne de eski püskü bir halı serilmiş......

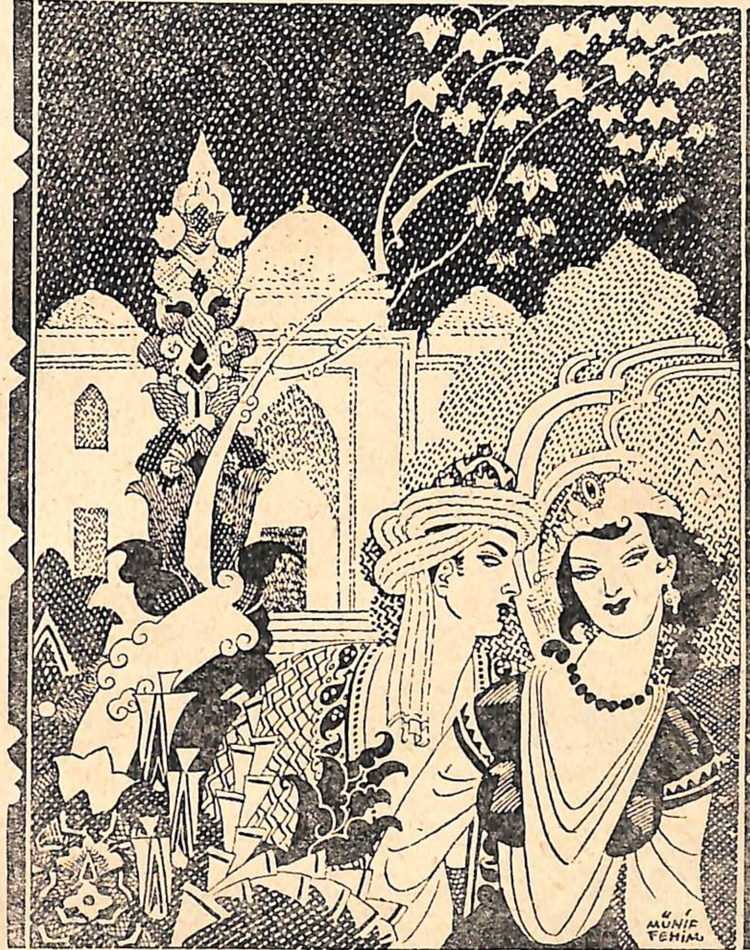
Vükelâ sırasile giriyor, nihayet Fatih teşrif ediyor, ediyor ama, ne Fatih! Ağız iğri, göz şaşı, adımlar dolaşık, zil zurna...

Tabiî koltuklarına giriyorlar. Tahta oturtuyorlar... Oturtuyorlar ama, Fatih kelâma muktedir olmadan tahtında sızıveriyor!

Erkânı devlet ne yapsın! Hükümdar söze başlamadan müzakere nasıl başlar. Sadrazam, şeyhislâm rolündekiler ikaz etmek, uyandırmak istiyorlar... Nafile! Halk, hayretler içinde bekliyor...

Sahnede ses, sada yok... Aktörlerden biri, ortaya doğru ilerliyor:

— Efendimiz, istihareye yattılar... Biz şimdi çekilelim.. Mutaleai şahanelerini ikinci perdede ferman buyuracaklar...

Bende Mecnundan füsun âşıklık istidadı var
Âşık-ı sadık benim Mecnunun ancak adı var.

«Fuzulî»

Abdülhamid'in korkusu!

Abdülhamit devrinde... Askerlerin, ihtiyaten barutsuz fişek, horozsuz tüfek taşıdığı ve donanmayı hümayunun topları çıkarıldığı yıllardayız..

İstanbula, bir İngiliz mektep gemisi gelmesin mi?

Abdülhamit telâşta.. Ferman ferman üstüne:

— İlle bu gemi gitsin...

Çaresiz, Babıâli, Londra sefaretimize bir telgrafla arzuyu şahaneyi bildiriyor.

O aralık, şair Abdülhak Hâmit Londra sefaret müsteşarımızdır. İngiliz hariciye nezaretine padişahın bu talebini bildirmek vazifesini kendisine veriyorlar.

Abdülhak Hâmit, ıztırap terleri dökerek hariciyeye gidiyor; nazırın huzuruna çıkıyor ve meseleyi anlatıyor..

— Peki ama, diyor, bizim gemimizden niçin korkuyorlar?..

Abdülhak Hâmit şu zarif cevabı veriyor:

— Efendim, kendi gemisinden korkan bir padişah, sizin geminizden korkmuş çok mu?..

Biribirinden beter

Rahmetli Süleyman Nazif, bir gün bir mecliste, kadınların aleyhine çok şiddetli bir tarzda atıp tutuyordu. Lâkırdıya kulak misafiri olan ve az çok şirretliğile tanınmış bulunan Bayan ... üstadın birdenbire karşısına dikilerek:

— Siz benim kocam olsa idiniz, size zehir sunardım!

Diyince, Nazif merhum, soğuk kanlılıkla, Bayan ... un yüzüne baktı, baktı, ve:

— Emin olunuz, Hanımefendi! dedi; sizin kocanız olsa idim, ben de o sunduğunuz zehiri bilâ tereddüt içerdim!.

Gönül

Necdet Rüştü EFE

Gönlüm ne yeraltından çıkan define ister,
Ne bir kadillak ister, ne bir sefine ister.
O, yine fedaidir aşka tutulmak için:
Sudaki balık gibi, yutacak iğne ister

Bilin gönlüm ne ister:
Beyaz bir sine ister

★

Bu, öyle bir sine ki: kış günü sıcak olsun,
Yorgunluğumu alan en rahat bucak olsun.
Bu, öyle bir sine ki: aşkın gecelerinde
Kaygusundan bıktığım başıma durak olsun.

Rengi kardan ak olsun,
Yeni yumuşak olsun.

★

Rengi kardan ak olsun: esmerlerden usandım,
Plâjda yananları hamamböceği sandım.
Süzdüm yaşlıyı, genci: hepsi olmuştu zenci..
Bu kara manzaraya bilmem nasıl dayandım?..

Ben kâbustan uyandım,
Bir beyaz tene yandım.

★

Ben kâbustan uyandım ve gönlüm verdi karar:
Erkek gözü kadında yalnız beyazlık arar.
Güzel değildir esmer.. vücut olmalı mermer..
Güneş görmemiş bir kız.. Tanrım; aklıma zarar

Bana böylesi yarar,
Kollarım onu sarar.

★

Bana böylesi yarar, anladınız galiba:
Beyaz güzelin zevki kimde vardır acaba?..
Sabun köpüğü kızlar bizim tarafa gelsin,
Zencilerin mekânı olsun Adisababa.

Gönül vermez Araba,
Ben yaşta bir Akbaba!

Gönül

Necdet Rüştü EFE

Gönlüm ne yeraltından çıkan define ister,
Ne bir kadillak ister, ne bir sefine ister.
O, yine fedaidir aşka tutulmak için:
Sudaki balık gibi, yutacak iğne ister

Bilin gönlüm ne ister:
Beyaz bir sine ister

Bu, öyle bir sine ki: kış günü sıcak olsun,
Yorgunluğumu alan en rahat bucak olsun.
Bu, öyle bir sine ki: aşkın gecelerinde
Kaygusundan bıktığım başıma durak olsun.

Rengi kardan ak olsun,
Yeni yumuşak olsun.

Rengi kardan ak olsun: esmerlerden usandım,
Plâjda yananları hamamböceği sandım.
Süzdüm yaşlıyı, genci: hepsi olmuştu zenci..
Bu kara manzaraya bilmem nasıl dayandım?..

Ben kâbustan uyandım,
Bir beyaz tene yandım.

Ben kâbustan uyandım ve gönlüm verdi karar:
Erkek gözü kadında yalnız beyazlık arar.
Güzel değildir esmer.. vücut olmalı mermer..
Güneş görmemiş bir kız.. Tanrım; aklıma zarar

Bana böylesi yarar,
Kollarım onu sarar.

Bana böylesi yarar, anladınız galiba:
Beyaz güzelin zevki kimde vardır acaba?..
Sabun köpüğü kızlar bizim tarafa gelsin,
Zencilerin mekânı olsun Adisababa.

Gönül vermez Araba,
Ben yaşta bir Akbaba!

—KORKMAYIN BAYAN OTURUN, ÇOK RAHATTIR BU KOLTUKLAR...

Dünya Karikatürleri

—SORMA BAŞIMA GELENLERİ ANNE: O KADAR "OLMAZ, OLMAZ" DEDİM. DİNLEMEDİ... MEĞER SAĞIRMIŞ HERİF!..

—ŞİMDİ OLMAZ, SEN DE BENİM GİBİ BÜYÜYÜNCE BÖYLE FİLİMLER SEYREDERSİN...

GELİN — BAK ANNEMİN DÜĞÜN HEDİYESİ...

TAŞ DEVRİNDE:
—ŞU KILIBIK HERİFE BAK!

Talih kendiliğinden ayağınıza gelmez!

Fakat...

Bankamızın 127 Şubesinden herhangi birinde

14 KASIM 1960

akşamına kadar en az 400 liralık bir hesap açtırırsanız, yılın EN BÜYÜK ikramiyeler çekilişine katılırsınız.

15 APARTMAN DAİRESİ

5 ARSA

2 adet **100.000** lira

4 adet **50.000** lira

20 adet **5.000** lira

ayrıca 4100 talihliye

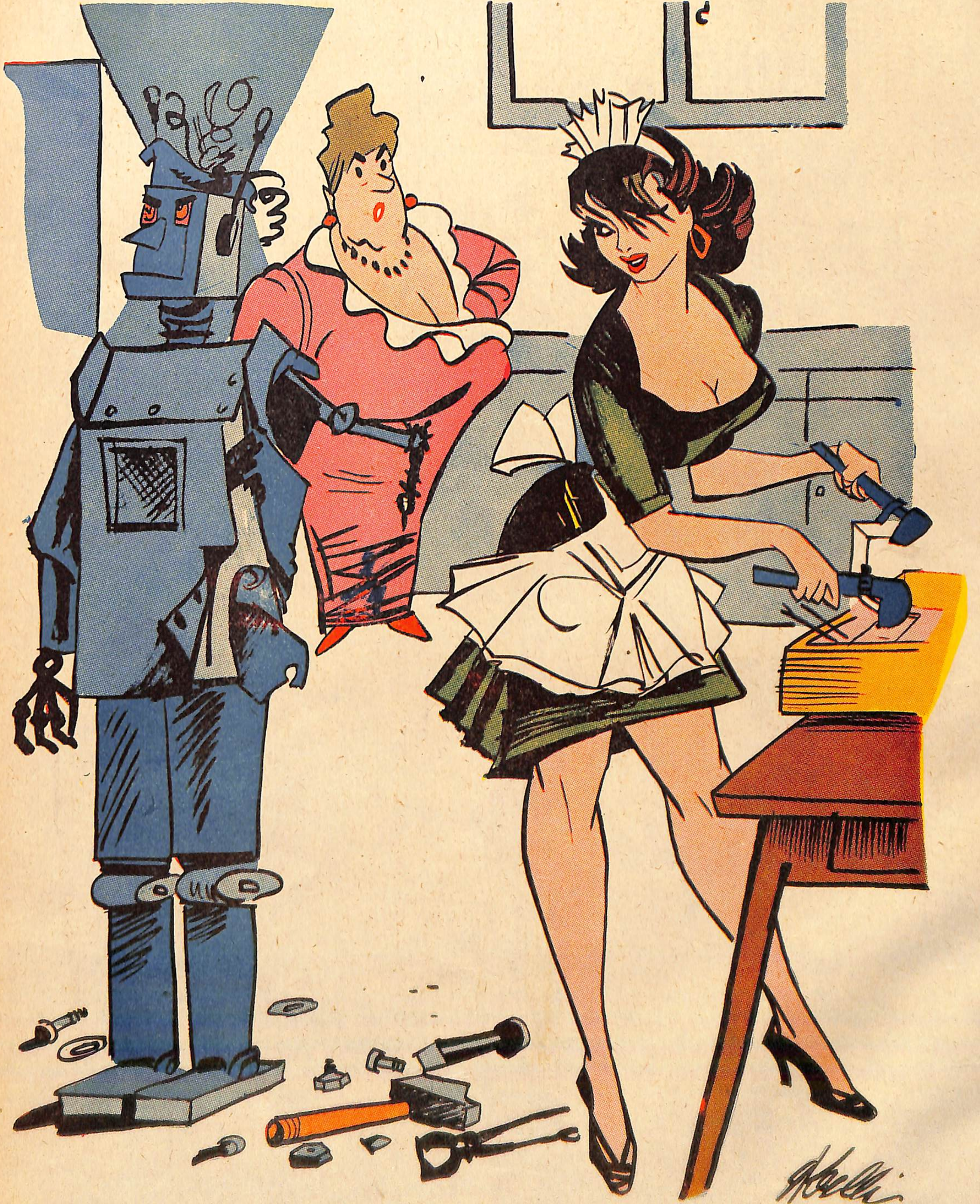
YARIM MİLYON

liralık çeşitli para ikramiyeleri

HER 100 LİRAYA AYRI BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR

Akbaba

— Kız ne yapıyorsun ?..
— Kalbi var mı diye bakıyorum !..

— İl Travaso —